

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by คุณนุชา ผดุงไทย

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

นักมวยชียา

ป.อินทรปาลิต

เมื่อมีเวลาว่างในเย็นวันหนึ่ง เสี่ยหงวนก็จินตนาการถึงตัวเอง เขาเป็นคนโชคดีที่สุด ชาตีก่อนคงได้สร้างบุญกุศลไว้มากมาย ชาตินี้เขาจึงมั่งมีอย่างล้นเหลือ มหาเศรษฐีหนุ่มผู้นี้มีรายได้ จากกิจการค้า และผลประโยชน์อื่น ๆ ปีละหลายสิบล้าน เขาสุขสบายอย่างที่เรียกว่านั่งอยู่บนกองเงินกองทอง ถึงแม้จะใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยสักเท่าใด จำนวนเงินอันมากมายมหาศาลก็มิได้พร่องไปจากธนาคาร มีแต่จะเพิ่มพูนขึ้น

กิมหงวนคิดว่า อายุของเขาเข้าสู่เขตต์กลางคนแล้ว อีก ๙๐๐ ปีเศษก็จะมีอายุครบ ๑,๐๐๐ ปี เขาควรจะทำอะไรสักชิ้นหนึ่งที่เป็นการช่วยเหลือพี่น้องร่วมชาติของเขา ในที่สุดอาเสี้ยก็เห็นว่า เขาควรจะต้องจัดตั้งนักมวยขึ้นคณะหนึ่งส่งเข้าแข่งขันที่เวทีราชดำเนิน ช่วยเหลือนักมวยที่ยากจนให้มีที่อยู่กินให้มีงานทำเป็นปึกแผ่น การกีฬา ของประเทศไทย เราไม่มีบุคคลใด หรือองค์การใดให้ความอุปการะอย่างแท้จริง นักฟุตบอลของไทยเรา ผอมกะหร่อง ร่างกายไม่สมบูรณ์ ต้องทำงานอาชีพไม่มีเวลาได้ฝึกซ้อม เมื่อทีมต่างประเทศเดินทางเข้ามาแข่งขัน ทีมฟุตบอลของไทยเราก็กฎด้อนเป็นลูกไล่ นักกีฬาประเภทอื่นก็ไม่อาจจะทำสถิติของเขาให้ใกล้เคียงกับ สถิติของโอลิมปิกได้ เพราะขาดผู้อุปการะ ถ้ามีผู้ฝึกซ้อมอยู่ก็อดตาย ส่วนนักมวยของเรอบางคนต้องทำงานกรรมกรแบกหาม ต้องขี่สามล้อ บ้างก็เดินย่ำต๊อกเตะฝุ่น เขาเหล่านี้อยู่ไม่ดีและกินไม่ดี อนาคตบนเวที ผืนผ้าใบของเขาจึงก้าวหน้าต่อไปไม่ได้ ถึงแม้ว่าเขาจะมีลวดลายและชั้นเชิงดีก็ตาม

กิมหงวน รักกีฬาชกมวยมาตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก เมื่อเป็นนักเรียนอัสสัมชัญ ทั้ง เอ.ซี. ยอมยกให้กิมหงวนเป็นผู้มีฝีมือเลิศในการชกมวยสากล และเมื่อเขาเข้ามาเป็นเพื่อนเกลอกับพล, นิกร กิมหงวนก็ได้หัดมวยไทยกับ สมาน ดิลกวิลาศ เคยขึ้นชกในฐานะนักมวยสมัครเล่นมาหลายสิบครั้งแล้ว เคยปราบนักมวยสำคัญ ๆ ย่อยยับไปด้วยหมัดดินระเบิดของเขา ถึงแม้ปัจจุบันนี้ถ้าหากว่ามีเวลาว่าง อาเสี้ยก็มักจะซ้อมมวยกับพล, นิกรเสมอ

เขานำความคิดของเขามาปรึกษากับเพื่อน ๆ และท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ในตอนค่ำวันนั้น พล, นิกร, ดร. ดิเรก กับท่านเจ้าคุณก็เห็นพ้องด้วย

“เออ – เข้าทีดีเหมือนกัน” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ พุดยิ้ม ๆ “ถ้าแก้ทำได้แบบนี้ กีฬามวยของเราก็จะรุ่งเรืองขึ้น เป็นการช่วยเหลือสนับสนุนนักมวย แต่ในเรื่องนี้ไม่ใช่เล็กน้อย แกจะต้องมีงบประมาณก้อนใหญ่ เพื่อจัดการนี้”

กิมหงวนพยักหน้า

“ถูกละครับ ผมให้แสนบาท”

นิกรทำหน้าแบ่ ซ้ำเลื่องมองดูพ่อบตาของเขาก่อนจึงกล่าวว่า

“แสนบาทน้อยไป สักล้านบาทค่อยยังชั่วหน่อย”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ เยกหน้าขึ้นมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านทันที

“เดี๋ยวก็เบรียงเข้าให้หรือก เขากำลังพูดกันเป็นงานเป็นการหลิ่งเซียว อ้ายแกกับฉันนี่เห็นจะเป็นพ่อบตาลูกเขยกันเพียงชาติเดียวเท่านั้น”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“ชาติหน้าคุณพ่อเป็นลูกเขยผมบ้างก็ได้ครับ”

กิมหงวนโบกมือให้นิกรสงบปากเสียง แล้วเขาก็พูดกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างเป็นทางการ

“ฟังทางนี้เพื่อนรัก กันมีเจตนาอย่างแรงกล้าที่จะช่วยเหลือนักมวยที่ยากจน โครงการนี้ของกันจะอธิบายให้ฟังแต่ย่อ ๆ เพื่อกันจะได้ฟังความเห็นของเพื่อน”

พลพยักหน้าหงึก ๆ

“เดอ – ว่ามา กันเชื่อที่เดียวว่าคณะนักมวยของแกจะเป็นคณะนักมวยที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย”

คราวนี้เสียงหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“แน่นอนเหลือเกิน งบประมาณแสนบาทนี้กันจะเลือกเข้าตีที่ใหญ่ ๆ สักหลังหนึ่ง ซึ่งมีบริเวณบ้านกว้างขวาง เหมาะแก่การฝึกซ้อม นักมวย และเป็นที่อยู่ของนักมวยในคณะของเรา กันจะเรียกครูสุมาน ดิลกวิลาศของเรามาจากปากน้ำโพเพื่อให้เป็นครูผู้ฝึกหัด ถึงแม้ว่าครูของเราจะพ่ายแพ้ที่ติดสุข และเจ้าหนูน้อยสุรชัย ลูกสุรินทร์ บรรดานักมวยทั้งหลายก็ยังยอมเชื่อถือว่า ชั้นเชิงมวยของครูสุมานยากที่จะหาใครเปรียบได้ วยและสังขารของเขาเท่านั้นที่ทำให้เขาต้องพ่ายแพ้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า ครูสุมานของเราจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในตัวของเขา”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“จริงว้ย ครูสุมานของเราคือเจ้าตำรับมวยไทย เหมาะแล้วที่แกจะให้มาเป็นเทรนเนอร์ แล้วยังไงอีกล่ะ”

กิมหงวนนิ่งนึกสักครู่

“เมื่อได้สถานที่แล้ว กันก็จะสร้างเวทีขึ้นในบ้านเช่าหลังนั้นเพื่อให้เป็นที่ฝึกซ้อม นักมวยของเราจะได้เคยเวที ต่อจากนั้นก็ซื้อเครื่องมือเครื่องใช้ในกาฝึกมาให้พร้อม บันชิงบอลล์, เชือกกระโดด, บาร์เบ็น, ชันดาว, กระจอบทราย, นวม, นาฬิกาจับเวลา และอะไรต่ออะไรอีก ตลอดจนกระทั่งกระจับ”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้างุน

“กระจับ ... วือท อีส อิท”

เสียงหงวนหัวเราะ

“เครื่องป้องกันอวัยวะสำคัญของนักมวย เข้าใจไหมล่ะ”

“ออไรน์ ออไรน์ อิท อีส กระจับ ฮะ ฮะ”

กิมหงวนชี้แจงให้ที่ประชุมฟังต่อไป

“ต่อจากนั้น กันก็จะประกาศรับนักมวยให้มาอยู่คณะของเรา โดยมีที่อยู่กินให้ โดยไม่ต้องเสียอะไรเลย นักมวยที่ขึ้นชกจะได้เงินรางวัลจากสนามเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราจะไม่หักเงินเขาแม้แต่สตางค์เดียว เสื้อผ้าเราจะจัดหาให้ นักมวยคนไหนมีทางก้าวหน้าเราก็ติดต่อกับต่างประเทศส่งไปชก แต่ประการสำคัญที่สุดก็คือเราจะรับแต่นักมวยที่มีจิตใจเป็นนักสู้ ไม่ใช่ต่อยเพื่อหวังเงินรางวัลอย่างเดียวเท่านั้น นักมวยในคณะของเราทุกคนต้องสู้อย่างที่เรียกว่ายอมตายคาเวที แพ้ชนะไม่แปลก เพราะเป็นเกมกีฬาที่จะต้องแพ้หรือชนะ เมื่อนักมวยของเราได้อยู่ดีกินดี จิตใจก็เป็นสุข ร่างกายแข็งแรง ได้ฝึกซ้อมตามตารางของเรากที่กำหนดให้ เวลาป่วยไข้เราก็รักษาพยาบาลเขา กันไม่ต้องมาคอยห่วงหาอาบจากนักมวยเลย กันต้องการช่วยเหลือนักมวยเท่านั้น เพื่อน ๆ จะเห็นเป็นยังไง”

ดร. ดิเรกพอใจมาก

“กันขออนุโมทนาในกุศลอันนี้ แก่เป็นเศรษฐีคนแรกที่เกิดอุปการะนักมวย ความจริงกีฬามวยเป็นกีฬาที่มีเกียรติยิ่ง นักมวยทุกคนเป็นนักสู้ ที่เราควรเคารพนับถือ เขาสู้กันอย่างลูกผู้ชายและด้วยน้ำใจของนักกีฬา แม้ก็ไม่อาจคาดหมายบาทคู่ต่อสู้ ขณะก็ไม่ดูหมิ่นเยาะเย้ยคู่ต่อสู้ บนเวทีแล้วเขาจะมุ่งหน้าประหัดประหารกัน แต่เมื่อลงมาจากเวทีเขาก็คือเพื่อนกัน ง่า – ท่านมหाराชาสิงหะปุระเคยเลี้ยงนักมวยปล้ำไว้ถึง ๑๐๐ คน พระองค์ ...”

พลโบกมือ

“พอไว้ย เรื่องท่านมหाराชาของแกเอาไว้เล่าสู้กันฟังวันหลังดีกว่า” แล้วนายพัชรภรณ์ก็หันมายิ้มกับเสี่ยหงวน “กันขอสนับสนุนโครงการที่นำนิยมของแก และยินดีที่จะร่วมมือกับแกเพื่อช่วยเหลือนักมวยทั้งหลาย”

นิกรถามว่า “แกจะตั้งนักมวยเมื่อไร และจะให้ชื่อคนละว่อย่างไร นักมวยในคณะของแกจะมีแต่ผู้ชายล้วน ๆ หรือมีนักมวยผู้หญิงด้วย”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แก่น่าเป็นผู้แทนราษฎรเหลือเกิน กระจุกของแกหลายคำถามเหลือเกิน”

นิกรหัวเราะ

“ไม่เป็นอะไร ปากและฟันกันยังไม่แข็งพอที่จะเคี้ยวจอบเสียมหรือของแข็งอื่น ๆ ได้ ดีไม่ดีเดียวจะถูกเตะในสภา สู้เป็นนายนิกรอย่างนี้ไม่ได้ สบายดี ไม่มีใครมาสาปแช่งกัน”

กิมหงวนว่า “นักมวยในคณะของเราจะมีแต่ผู้ชายล้วน ๆ นักมวยผู้หญิงลำบากใจมาก ปกครองลำบากถูกตำราจอบเสียมแหวงหนุ เราจะได้รับแต่นักมวยผู้ชายที่เป็นโสดเท่านั้น และต้องการผู้ที่มีความประพฤติเรียบร้อย ชื่อคนของเราจะให้ชื่อว่า ‘คณะ ๔ สหาย ‘”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นเบา ๆ

“ความคิดของแกดีมาก ใคร ๆ ก็ต้องสรรเสริญแก แกทำถูกแล้ว กิมหงวน เมื่อแกมั่งมีอย่างสิ้นเหลือเช่นนี้ มันก็ต้องช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติของแก สำหรับอา ถึงแม้จะแก่แล้ว อาก็มีใจเป็นนักกีฬาและชอบเกมกีฬาทุกชนิด ที่ชอบที่สุดก็คือรักบี้”

นิกรอมยิ้ม

“อ้อ – มิน่าล่ะ ม่อมมันถึงบอกว่าคุณอาชอบรักบี้มาก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สดุ้งโหยง

“เอ – อ้ายนี่คอยชักใบให้เรือเสียเสมอ”

๔ สหายหัวเราะ ขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นก็ปรึกษาหารือกันในอันที่จะตั้งคณะนักมวยขึ้นโดยเร็วที่สุด กิมหงวนขอรับรองให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ เป็นหัวหน้าคณะ ส่วนเขาจะเป็นผู้จัดการ พลเป็นสมุหบัญชี นิกรเป็นหัวหน้าพี่เลี้ยงนักมวย ดร. ดิเรก เป็นแพทย์ประจำคณะ เงินคือแก้วสารพัดนึก

ไม่มีอะไรที่เสี่ยหงวนทำไม่ได้ เขาได้เช่าบ้านใหญ่หลังหนึ่งในตรอกตรงข้ามสนามกีฬาแห่งชาติ เจ้าของบ้านคิดค่าเช่าเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท แป๊ะเจี๊ยะ ๔,๐๑๐ บาท เก็บค่าเช่าล่วงหน้า ๔ เดือน ตามสันดานของพวกเจ้าของบ้านหน้าโลहितทั้งหลาย

บ้านนี้ชาวต่างประเทศครอบครัวหนึ่งเช่าอยู่ เพิ่งย้ายไปอยู่ที่อื่นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ตัวตึก ๒ ชั้นแบบทันสมัย มีบริเวณบ้านกว้างขวาง มีโรงรถยนต์ เรือนคนใช้ มีบ่อน้ำขนาดใหญ่ทางหลังบ้าน มีไฟฟ้าน้ำประปาพร้อม และมีสวนถึง ๕ แห่ง

อาเสียเรียงช่างไม้มาสร้างเวทีขึ้นในที่ว่างทางหลัง ส่วนโรงรถยนต์ทำเป็นคลังพัสดุสำหรับเก็บข้าวของเสียหวนกับคณะพรรคของเขาได้เสียเวลาวิ่งเต้นในเรื่องนี้อยู่หลายวัน หาซื้อข้าวของเครื่องใช้ในการฝึกนักมวยซื้อเครื่องแต่งบ้านที่หลับ ที่นอน หมอนครกกระบอกสากกระเบือจิปาถะ บนตึกแบ่งห้องใหญ่เป็นห้องเล็ก ๆ คล้ายโรงแรม เพื่อให้ให้นักมวยอยู่อาศัย กิมหงวนสิ้นเงินเกือบ ๓๐,๐๐๐ บาทแล้ว

เมื่อทุกอย่างทุกอย่างเรียบร้อย กิมหงวนก็โทรเลขด่วนถึงสมาน ดิลกวิลาศ เรียกตัวลงมาพบกับเขา ตกลงจ้างสุภาพบุรุษแห่งสังเวียนเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท เป็นครูผู้ฝึกหัดนักมวย หลังจากนั้นเขาก็ประกาศแจ้งความในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ ดั่งมีข้อความต่อไปนี้

กิมหงวน ไทยแท้ กับเพื่อน

ยินดีให้ความอุปการะแก่บรรดานักมวยที่ขาดผู้อุปถัมภ์และไม่มีที่อยู่อาศัย นักมวยคนใดหวังก้าวหน้าในการชกมวยขอเชิญไปพบได้ที่สำนักงาน “คณะ ๔ สหาย” ตรอกตรงข้ามสนามกีฬาแห่งชาติ ในเวลา ๑๖.๐๐ น. ทุกวัน

ด้วยประกาศแจ้งความนี้เอง พวกนักมวยที่มีฝีมือแต่มีฐานะยากจนต่างก็พากันไปพบคณะพรรค ๔ สหาย ด้วยความยินดี มีทั้งนักมวยหน้าใหม่ นักมวยหน้ากลางเก่ากลางใหม่ นักมวยรุ่นเก่า ตลอดจนนักมวยรุ่นเก่าลายคราม คือรุ่นเดียวกับนายยังหาญทะเล หรือนายทับจำเกาะ ในวงการกีฬามวยพากันตื่นตื่นมาก นักมวยมีฝีมือเยี่ยมของคณะต่าง ๆ ได้แอบไปสมัครอยู่คณะ ๔ สหาย เพราะเป็นที่รู้จักกันไปว่า กิมหงวนเป็นมหาเศรษฐีที่ใจดีที่สุด ตั้งคณะขึ้นโดยไม่หวังผลใด ๆ จากนักมวยเลย

ช่วงเวลาไม่กี่วัน คณะ ๔ สหาย ก็ได้รับสมัครนักมวยไว้ถึง ๑๗๔ คน เมื่อมีจำนวนมากมาเกินคาดเช่นนี้ จึงจำเป็นต้องคัดเลือกไว้เพียง ๓๐ คนเท่านั้น เนื่องจากไม่มีสถานที่ให้พักอาศัย ผลของการคัดเลือก ๔ สหายได้นักมวยฝีมือเลิศ ๕ คน ฝีมือขนาดดี ๑๐ คน ขนาดมวยรองบ่อนแพ่บ้างเสมอบ้างชนะบ้าง ๑๐ คน และขนาดพอใช้ได้มีแว้วว่าจะดีต่อไปอีก ๕ คน

ในจำนวน ๕ คนของนักมวยชั้นดีเลิศนี้ ล้วนแต่เป็นนักมวยที่ไม่เคยพราภัยใครเลย อย่างมากก็เสมอ ตละคนมีประวัติการชกที่ดีที่สุด คือโดยมากน้อยเคี้ยวต่อสู้ภายใน ๓ ยก มีรายชื่อต่อไปนี้เป็น นายเดช แซงเหล็ก นายอาวุธ พันธุ์ลูกทุ่ง นายศรีเมือง ศรีเหล็ก นายบรรจง พันธุ์ลูกทุ่ง และนายพ่ายพ วัวแดง นักมวยทั้ง ๕ คนนี้ คือแม่เหล็กของสนามมวยราชดำเนิน ชื่นชกที่ใครมีคนเดียวแน่นอน เป็นนักมวยที่กำลังหนุ่มแน่น มีชั้นเชิง และศิลปะของการต่อสู้คนละแบบ นายเดช หมัดหนัก เหมือนช้างถีบ นายอาวุธมีพลังกำลังเหมือนช้างसार นายศรีเมือง ไวเหมือนลิงลม นายบรรจง ศอกเขาคล่องที่สุด นายพ่ายพหมัดหนักเหมือนนายเดช

เจ้าคุณปัจฉิมฯ หัวหน้าคณะได้ยื่นใบสมัครแสดงความจำนงขอนำนักมวยชื่นชก ณ เวทีมวยราชดำเนิน ซึ่งคณะกรรมการก็ยินดีต้อนรับไว้ நடให้นำนักมวยมากเปรียบตามวันเวลาที่มีการชกมวย

แล้วนักมวยของคณะ ๔ สหาย ก็ได้ขึ้นชกในวันพฤหัสบดีและวันอาทิตย์นี้ละ ๑ คน หรือ ๒ คน ในวงการมวยพากันสนใจกับนักมวยคณะ ๔ สหายมาก เนื่องจากพวกนักมวยของกิมหงวนได้อยู่ดีกินดี และได้รับการฝึกหัดโดยถูกต้องตามแบบแผนของมวยไทย ชื่นชกที่ไร้อึ้งชนะทุกครั้ง และโดยมากชนะน็อกเคี้ยวที่ชื่อเสียงของนักมวยคณะ ๔ สหายแพร่ไปทั่ว นักมวยตัวดี ๆ ของคณะอื่นทราบว่าเป็น คณะ ๔ สหายไม่เอา

เปอร์เซ็นต์จากนักมวยและให้ความอุปการะนักมวยเหมือนกับลูกหลาน ก็พากันแอบไปสมัครขอร่วมคณะด้วย
กิมหงวนได้รับไว้อีกหลายคน

วันคืนผ่านไปเพียง ๒ เดือน คณะนักมวย ๔ สหายก็มีชื่อเสียงรุ่งโรจน์เป็นที่นิยมแก่ประชาชนนัก
มวยทั้งหลาย มวยของกิมหงวนขึ้นชกอย่างดุเดือดทันอกทันใจคนดู ไม่มีการยื่นจุด ๆ จ้อง ๆ นาน ๆ ชกกันสัก
ที เมื่อคนดูนิยมหนักเข้าก็เป็นธรรมดาอยู่เอง ที่ทางสนามมวยจะต้องจัดให้นักมวยของเสียหงวนได้ขึ้นชกทุกนัด
ของการแข่งขัน ดังนั้นหัวหน้าคณะนักมวยบางคนก็พิจารณา ประกาศตนเป็นศัตรูอย่างออกนอกหน้า
โดยเฉพาะนายยอดหัวหน้าคณะพันธุ์ลูกทุ่งอดีตแชมป์มวยไทยเสียความสามารถของเวทีราชดำเนิน เดือดดาล
กิมหงวนมากที่สุด ถึงกับอาเจียรออกมาเป็นโลหิต

อาวูกับบรรจง พันธุ์ลูกทุ่ง เป็นหัวแก้วหัวแหวนของเขา เป็นนักมวยที่ทำคะแนนนิยมเกือบเท่าอุสมาน
ศรแดง ขึ้นชกที่ไรประชาชนแน่นขนัดรอบขามอ่างยักษ์และทุกครั้งทีอาวูหรือบรรจงขึ้นชก นายยอดก็หักเงิน
รางวัลเอาไว้ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ บางทีถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เมื่อนักมวยทั้ง ๒ ไปอยู่คณะ ๔ สหาย ก็ทำให้เขา
ขาดรายได้ และทำให้คณะนักมวยของเขาอับศรีถึงขั้นที่ เขาพยายามวิ่งวอนให้อาวูกับบรรจง กลับมาอยู่
คณะพันธุ์ลูกทุ่งตามเดิม แต่นักมวยทั้ง ๒ จะมาได้อย่างไรในเมื่อเขามีที่กินราวกับวังเจ้า ขึ้นชกได้เงินรางวัล
เท่าใดก็เป็นของเขาหมด นอกจากนี้เขายังเคารพ ๔ สหายเหมือนกับพ่อของเขา พวกนักมวยเรียกเสียหงวน
ว่าเตี้ยหรือเจ้าคุณบ๊องจนึกว่าคุณป้า เรียกนิกรและ ดร. ดิเรก ว่าคุณพี่ และเรียกเจ้าแห้วว่าอ้ายแห้ว คณะพรรค
๔ สหายอยู่อยู่กับพวกนักมวยจนแทบจะไม่ได้ทำงานทำการอะไร ควบคุมการฝึกซ้อม คอยเอาใจใส่ในทุกข์สุข
ของนักมวย บางวันก็ลงซ้อมกับพวกนักมวยด้วย พล พัทธมารณย์ยังชกได้ดีเกือบเหมือนเก่า เว้นแต่กำลังของ
เขาเท่านั้นที่ลดน้อยถอยลงไป พล, นิกร, กิมหงวน พยายามซ้อมมวยกับพวกนักมวยแทบทุกวัน ในไม่ช้า ๓
สหายก็มีกำลังแข็งแกร่งขึ้น ส่วนเจ้าคุณบ๊องจนึกฯ ลองซ้อมกับเจ้าแห้ว ๑ ยก ถูกเจ้าแห้วชกกันจำบ้าเลยเลิก
และด่าเจ้าแห้วเสีย ๓ วัน ๓ คืน ในฐานะที่ทำให้ท่านกินน้ำพริกไม่ได้

ตอนเย็นวันจันทร์

เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น ที่บริเวณหลังตึกใหญ่ของคณะนักมวย ๔ สหาย บรรดาหนุ่มฉกรรจ์ที่ยึด
เวทีผืนผ้าใบเป็นอาชีพอของเขาไม่ต่ำกว่า ๓๐ คน ได้นั่งเรียงรายอยู่บนสนามหญ้า ตั้งอกตั้งใจฟังสมาน ดิลก
วิลาศ อาจารย์ผู้ฝึกหัดแนะนำสั่งสอนถึงวิธีการชกแก่ศิษย์ของเขา และสมานได้วิจารณ์การชกของพายัพ บัว
แดง ที่ขึ้นชกคู่เอกบายวานนี้ พายัพพบคู่ต่อสู้ที่มีฝีมือทัดเทียมกับเขา พายัพจึงเพียงแต่ชนะคะแนนอย่าง
หวุดหวิด

“วานนี้คุณชกเลวมาก พายัพ” สมานกล่าวกับชายหนุ่มหน้ามุ่มมู่เหมือนนกฮูก เจ้าของนามพายัพ วัว
แดง “ในยก ๑ คุณชกเหมือนกับมวยวัดและถูกประจวบชกคุณด้วยหมัดสวิงซ้ายล้มลงนับถึง ๕ ทำไมคุณถึง
ชกเลวอย่างนั้นล่ะพายัพ”

นายหนานนกฮูก ไบหูเหมือนดอกกล่ำปลีเงยหน้าขึ้นมองดูสุภาพบุรุษแห่งสังเวียนด้วยความเคารพรัก
และเกรงกลัว

“ด่าผมเถอะครับครู ผมยอมรับผิดทั้ง ๆ ที่มันไม่ใช่ความผิดของผม ทั้ง ๆ ที่ผมถูกชกลงไปนับถึง ๕ ไน
ยกที่ ๑ ก็เพราะผมทำตามคำสั่งของคุณพี่”

เย็นเตลแมนสมาน หันมามองดู ๔ สหายกับเจ้าคุณบ๊องจนึกฯ ซึ่งนั่งอยู่บนม้ายาวเก้าอี้สนาม

“ใครเป็นคนสั่งครับ”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“แะะ แะง ผมเองครับครู ผมให้อ้ายแห้วมาปะปนอยู่ในกลุ่มนักพนันครับ ให้เงินไป ๑,๐๐๐ บาท ผมกระซิบสั่งพ่ายพิให้ยกมือในยกแรก และให้ยอมถูกชกนับ ๕ พอพ่ายพิถูกหมัดล้มลงไป นักพนันคนหนึ่งก็ต่อประจวบ ๓ เอา ๑ เจ้าแห้วรีบรอง ๑,๐๐๐ บาททันที ผมเลยได้เงินใช้ ๓,๐๐๐ บาทหวาน”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ทำปากจู้ มองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างเคื่อง ๆ

“แกล่เล่นยังงี้ก็อแยซีไวย่ แล้วกัน ถ้าเจ้าพ่ายพิพลาดพลั้งถูกน็อคเอ๊าท์จริง ๆ จะว่ายังไง มิเสียมวยหรือ”

ดร. ดิเรก พุดเสริมขึ้น

“เวอรีแบ็ด ที่หลังเห็นจะต้องให้เจ้าพลกับอ้ายแห้วขึ้นให้แน่ ไม่ได้การละไวย่เล่นสกปรกอย่างนี้ ประชาชนเขาจะเสื่อมความนิยม นักมวยในคณะของเราที่เพราะแกล่”

พลว่า “อย่าเห็นแก่เงินน้อยเลยวะกร มวยของเราต้องชกจริง ๆ ไม่มีการต้มยำประชาชนเหมือนกับพวกเจ้าของม้าแข่งบางคน ต่อไปขอเสียทีเถอะเพื่อน”

เสียหวงพุดขึ้นบ้าง

“แกล่ทำอย่างนี้ไม่เหมาะเลย”

“เอา ๆ ช่วยกันดำเข้าซี” นิกรเอ็ดตะโร “มวยของเราชนะแล้ว ยังจะพุดยังงั้นยังงี้อีก”

สมานหัวเราะ กล่าวกับพ่ายพิต่อไป

“ข้อบกพร่องของคุณวานนี้ยังมีอีก ผมจะชี้แจงให้ฟัง ทำไมคุณถึงปล่อยให้ประจวบเอาศอกเขี่ยนคอคุณตลอด ๕ ยก เวลาเข้ากอดกันกลางยก ๓ นะ คุณเกือบจะตกเวทีเชียวนะ”

พ่ายพิยิ้มให้เทรนเนอร์ของเขา

“ผมยอมรับว่า ผมแก้ไม่ตกครับครู ประจวบเอาศอกเขี่ยนคอผมจนปวดยอกระบมไปหมด ไม่ทราบว่าจะแก้อย่างไรครับ นอกจากอ่อนไปข้างหลัง รอจนกรรมการเข้ามาแยกออกจากกัน”

สมานหัวเราะ

“วิธีแก้ศอกเขี่ยแบบนั้น แก้ง่ายที่สุด ลูกขึ้นซีครับ พ่ายพิ ผมจะสอนให้คุณแล้วจำไว้”

เจ้าหนุ่มหูกล่าปลีลุกขึ้น ยกมือไหว้เย็นเตลแมนสมาน ซึ่งเขาเคารพเป็นอาจารย์ของเขา

“กรุณาสอนวิธีแก้ให้ผมเถอะครับ”

สมานว่า “ไม่ยากเย็นอะไร สมมุติว่าเขาใช้ศอกเขี่ยนคอคุณ คุณจะต้องใช้มือขวาตบข้อศอกเขาเต็มแรง คราวนี้ศอกของเขาก็จะหลุดพ้นคอคุณและทำให้เขาเสียหลัก เปิดโอกาสให้คุณใช้หมัดสุกขวาได้ตามสบาย เอ้า—สมมุติว่าคุณเป็นประจวบ ลองเอาศอกเขี่ยนคอผมสิ”

พ่ายพิกระทำตามสั่ง เดินเข้ามาชิดตัวสมานยกศอกเขี่ยนขึ้นเขี่ยนคือ สมานตบข้อศอกด้วยฝ่ามือขวา แล้วสุกขวาถูกขาเตะไกรเขี่ยพ่ายพิเบา ๆ พวกนักมวยพุดกันพึมพำ ชมเชยลูกไม้ของอาจารย์และต่างก็จดจำไว้

ขณะนั้น เจ้าแห้วเดินออกมาทางหลังตึกอย่างรีบร้อน ตรงเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย แล้วรายงานให้เสียหวงทราบ

“รับประทานนายยอดเขามาหาเสียขอรับ”

กิมหวงชมวดคิ้วย่น

“นายยอดไหนวะ”

“รับประทานหัวหน้าคณะพันธุ์ลูกทุ่งยังไงล่ะครับ หน้าตาหมอกวน ๆ ยังไงขอบกล พุดจาโฮกฮาก ทำทางหยิ่งยะโส รับประทานถามผมว่า นายกิมหงวนอยู่ไหน พุดหัวน ๆ เป็นมะนาวไม่มีน้ำ รับประทานผม เลยตอบหัวน ๆ ว่าอยู่ไวย้”

อาเสียมองดูคณะพรรคของเขา

“นายยอดคงมาหาเรื่องกับกันแน่ ๆ เขาพยายามเข้าใจว่า เราแย่งเอานักมวยของเขา”

บรรจง พันธุ์ลูกทุ่งพุดเสริมขึ้น

“แย่งยังงั้นครับเตี้ย เป็นความสมัครใจของผมเอง พียอดแกเอาเปรียบผมกับอาวุธมากมายนัก ขึ้นชกที่ไรหักเงินตั้ง ๓๐ เปอร์เซนต์บางทีก็กว่า หน้าเลือดที่สุด ขอบเบิกเงินล่วงหน้าจากคณะกรรมการ แล้วบอก ว่าเบิกมาให้ผม ที่แท้เอาไปใช้สบาย เอาเปรียบนักมวยอย่างที่สุด ใครจะไปอยู่ด้วยครับเตี้ย”

กิมหงวนพยักหน้า

“เอาละ เตี้ยจะไปพบกับเขาเอง”

อาวุธเจ้าหนุ่มร่างใหญ่พุดเสริมขึ้น

“อย่าเลยครับเตี้ย พียอดแกออกจะเฮี้ยว ๆ มีนิสัยมุกทะลุเลือดร้อนมาก ดีไม่ดีเตี้ยมีเรื่องครับ”

นักมวยคนหนึ่งพุดโพล่งขึ้นมาทันที

“มีเรื่องยังงั้นวะ นี่มันในบ้านของเตี้ยเรา ลองทำอะไรเตี้ยหน่อยเถอะวะ พียอดก็พียอดเถอะ พ่อ กระเทีบให้จมนินเลย”

กิมหงวนมองดูผู้พุดแล้วจึ๊ปาก

“อย่าเอะอะไป ไม่มีอะไรหรือก เขาอาจจะมาตีก็ได้ เตี้ยจะต้องออกไปพบกับเขา อ้ายเรื่องจะมากำ เหนงที่บ้านนะใครจะไปยอม ผิดนักก็ได้เตะปากกันละ คนอย่างเตี้ยไม่เคยเอาตีนยัดไว้ในกระเป่า” แล้วกิมหงวน ก็หันมาถามเจ้าแห้ว “เฮ้ย -- นายยอดเขามาคนเดียวหรือ”

“ครับ รับประทานมาคนเดียว”

“ดีละ ฉันจะออกไปพบกับเขาเดี๋ยวนี้”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พนักหน้าเรียกเสี่ยหงวนเข้ามาหาท่าน

“อ้ายหงวน อาพอดจะเดาได้ว่านายยอดเขาคงจะมาเจรจาเพื่อขอให้บรรจงกับอาวุธกลับไปอยู่ค่าย “พันธุ์ลูกทุ่ง” ตามเดิม เพราะอ้าย ๒ คนนี้เป็นตัวเงินตัวทองของเขา”

“ครับ คงเป็นเช่นนั้น”

“แกควรจะเจรจากับเขาอย่างดี ในฐานะที่เราเป็นหัวหน้านักมวยด้วยกัน บอกเขาก็แล้วกันว่า เรื่องนี้ แล้วแต่ความสมัครใจของเด็ก เมื่อเด็กมันฝากเนื้อฝากตัวอยู่กับเรา เราก็ต้องเลี้ยงมันไว้”

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ครับ ผมจะพุดกับเขาอย่างดีที่สุด”

กิมหงวนโบกมือให้พวกนักมวยของเขา ซึ่งทุก ๆ คนเคารพรักกิมหงวนเหมือนกับพ่อบังเกิดเกล้า แล้ว อาเสี่ยก็เดินไปที่ตึกใหญ่

ที่หน้าตึก ชายฉกรรจ์ในวัยกลางคนร่างสูงใหญ่กล้ามเนื้อขึ้นเป็นมัด ๆ ผิวคล้ำแต่งกายเรียบง่ายคน
หนึ่งยืนกระสับกระส่ายอยู่ข้างบันได เพื่อรอพบหัวหน้าค่าย ๔ สหาย เขาผู้นี้คือนายยอด อดีตแชมป์มวย
ไทยเสื้อสามารถแห่งเวทีมวยราชดำเนินนั่นเอง เขาเป็นครูฝึกหัด และหัวหน้านักมวยคณะ “พันธุ์ลูกทุ่ง”

เมื่อกิมหงวนออกมาหน้าตึก ยอดก็ถอนหายใจดัง ๆ ยิ้มให้อาเสียพลางยกมือไหว้

“สวัสดีครับเสีย”

“อ้อ” อาเสียรับไหว้ “สวัสดีที่สุด คุณยอดเชิญครับ เชิญในห้องรับแขก”

ยอดกล่าวคำขอบคุณเบา ๆ เดินขึ้นมาบนตึกแล้วยกมือตามกิมหงวนเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหรา
ทั้งสองทุดตัวนั่งบนเก้าอี้คนละตัว

“คุณมีธุระอะไรหรือครับ” อาเสียถามยิ้ม ๆ

“ครับ ผมอยากจะมาขอความกรุณาอาเสียในเรื่องเด็กของผม ที่มาอยู่คณะของอาเสีย”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“คุณหมายถึงบรรจบกับอาวุธใช่ไหม”

“ครับ ง่า – ประทานโทษนะครับถ้าหากว่าคำพูดของผมจะทำให้อาเสียไม่พอใจ ความจริงอาเสียไม่ใช่
คนจน ใคร ๆ ก็ยอมรับนับถือว่าอาเสียเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองไทย อาเสียตั้งคณะนักมวยขึ้นมาทำไม
ถึงต้องเที่ยวแย่งเอาตัวนักมวยคณะอื่น ๆ เรามาเป็นเด็กของอาเสีย ผมบอกตามตรงว่าผมนอนไม่หลับมาหลาย
คืนแล้ว เมื่อคิดถึงเด็กของผมที่อาเสียแย่งเอาไป ทั้งอาวุธและบรรจบต่างก็เป็นตัวเงินตัวทองของผม”

กิมหงวน ไม่เยือกเย็นพอที่จะฟังคำพูดอันก้าวร้าวเช่นนั้นได้ ใบหน้าของอาเสียบึ้งตึงทันที

“คุณยอด อย่าประณามผมเช่นนี้ คนอย่างผมไม่เคยทำความเดือนเนื้อร้อนใจให้ใคร เด็ก ๒ คนผม
ทราบดีว่าเป็นเด็กของคุณ แต่มันบอกหน้ามาหาผม บอกกับผมว่าขอฝากตัวเป็นเด็กของผม และเล่าให้ฟังว่า
คุณมีเชื้อสายมาจากพวกยิว หักเปอร์เซ็นต์เงินรางวัลถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์ และหักโนนหักนี้ฉิบาตะ มันก็ทนอยู่
ไม่ได้ สำหรับคณะ ๔ สหาย ไม่มีการหักเงินจากนักมวยเลย เรามีที่อยู่ให้พักอาศัย มีอาหารให้กิน มี
เครื่องมือให้ฝึกซ้อม และมีครูฝึกหัดให้ ทั้งนี้เพราะผมกับเพื่อน ๆ มีเจตนาที่จะช่วยเหลือนักมวยของเราเท่า
นั่นเอง”

นายยอดมองดูเสียหงวนด้วยแววตาแข็งกร้าว

“อย่างไรก็ตาม อาเสียไม่ควรจะให้เด็กของผมทั้ง ๒ คนอยู่ในคณะ ๔ สหายต่อไป ในฐานะที่เราต่าง
ก็เป็นหัวหน้านักมวยด้วยกัน ผมจึงมาพูดขอความกรุณาโดยดี โปรดเห็นอกผมบ้าง เจ้าวุธกับเจ้าบรรจบอยู่กับ
ผมตั้งแต่มันยังเป็นนักมวยคู่หนึ่งวันพฤหัสบดี เดียวนี้กลายเป็นนักมวยฝีมือเยี่ยมทำเงินรายได้ให้สนามครึ่งหนึ่ง
ร่วมแสน ไม่ยิ่งหย่อนกว่าอุสมานเท่าใด คืนนี้ให้ผมเถอะครับ”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“เรื่องนี้ผมเห็นใจคุณ เอละครับ ผมยินดีจะคืนให้คุณ แต่ว่า.....”

“ทำไมครับ”

“ผมเสียใจเหลือเกินที่ไม่อาจจะคืนให้คุณ”

นายยอดทำตาเซียว

“สำนวนอาเสียสวิงมากไปหน่อย”

“ครับ ผมเป็นนักประพันธ์ก็จำเป็นจะต้องสวิงบ้าง เด็ก ๒ คนมันสมัครใจอยู่กับผมแล้ว ผมจะคืนไปอย่างไร มันหนีร้อนมาพึ่งเย็น คุณสังเกตหรือเปล่า บรรจงและอาวุธแข็งแกร่งขึ้นอีกมากผิดกว่าเมื่อมันอยู่กับคุณ ผมจ่ายไข่ไก่ให้เขากินคนละ ๒๐ ฟองต่อ ๑ วัน นมสดอีก ๖ กระป๋อง อาหารก็ล้วนแต่มีวิตามินโปรตีน เอาอย่างยิ่งดีกว่าที่คุณยอด คุณหานักมวยดี ๆ มาชกกับเด็กของผมดีกว่า เด็กของคุณยังมีดี ๆ อีกหลายคนนี่นา”

ยอดเฝ้าปากแน่น นิ่งอึ้งไปสักครู่

“อาเสี่ยครับ เป็นอันว่าอาเสี่ยไม่ยอมคืนเด็ก ๒ คนให้ผม”

กิมหงวนพยักหน้า

“ครับ แต่ถ้าเขาไม่สมัครใจอยู่กับผมและต้องการกลับไปอยู่กับคุณเมื่อไรผมก็จะคืนให้ทันที”

นายยอดเคঁหน้าหัวเราะ

“ผมเขม่นอาเสี่ยเสียแล้ว ให้คืนตายเถอะครับ”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“หมายความว่า คุณอยากจะเตะหน้าผมยังงั้นหรือ”

นายยอดเป็นคนจริงคนหนึ่ง และเป็นคนขวานผ่าซาก มีความรู้ลึกอย่างไรก็พูดออกมาอย่างนั้น

“ครับ อาเสี่ยข่มเหงน้ำใจผมมาก เพราะถือว่าเป็นผู้มีเงิน ฮีม”

กิมหงวนหัวเราะ

“คุณจะมีฮีมหรือคุณจะมีผมก็ไม่กลัวคุณ คนอย่างผมถ้าใครอ่อนมากก็อ่อนตบ ถ้าแข็งมากก็แข็งเข้าหากัน”

“แน่หรือครับ อาเสี่ย” ยอดขบกรามถาม

“ยิ่งกว่าแน่อีกคุณ ที่ไหน—เมื่อไหร่ ฮา – อย่างน้อยเลยนำคุณยอด หรือคุณถือว่าเป็นนักมวยได้เสีย สามารถมาตั้ง ๓ ตัว ลองเอาเหวี่ยงกับผมดูสักตั้งก็ได้ ถ้าไม่มีจริงผมคงไม่กล้าเป็นหัวหน้าคณะนักมวย”

ยอดหน้าแดงกล้า อารมณ์ของเขาเดือดพล่าน

“อาเสี่ยต้องการเป็นปรปักษ์กับผมหรือนี่”

กิมหงวนยักคิ้ว

“ก็ได้”

หัวหน้านักมวย “พันธุ์ลูกทุ่ง” ยกกำปั้นขวาทุบโต๊ะบั้ง

“อาเสี่ยเอาขี้ตังใหม่ คุณกับผมชกกันในวันอาทิตย์นี้เป็นคู่พิเศษ คือเป็นมวยอาฆาต สละเงินรายได้จากเงินรางวัลทั้งหมดบำรุงกองการกุศล” แล้วยอดก็เคঁหน้าหัวเราะลั่น “แต่ผมคิดว่าอาเสี่ยคงไม่กล้าสู้ผมหรอก หรือยังไงครับ ประชาชนและนักมวยคงจะได้ชมฝีมือของเราเป็นขวัญตา”

ร่างกิมหงวนสั่นเทิ้มเพราะความโมโห มันเป็นการท้าทายกันอย่างทงองอาจ

“คุณยอด ฮะ ฮ้า คุณอาจจะรู้จักผมน้อยเกินไป คนอย่างอาเสี่ยกิมหงวนไม่เคยปฏิเสธคำท้าของใครเลย อย่างทงว่าคุณเป็นนักมวยชั้นสี่สามารถ และมีรูปร่างใหญ่กว่าผม น้ำหนักของคุณคงไม่มากกว่าผมไม่เกิน ๓ กิโลกรัม มา ตกลงครับ ฟุ่่งนี้เข้าไปพบกับคณะกรรมการที่เวทีราชดำเนิน ๙.๐๐ น. ตรง ใครไม่ไปถูกหมา ๕๐๐ ชาตี”

ยอดยื่นมือให้เสี่ยหงวนจับ

“ยินดีครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างยิ่งที่ผมจะได้ชกกับอาเสีย เราคงได้ชกกันอย่างแน่นอน เพราะเราเป็นมวยอาชีพไม่ได้อยู่ในรายการ ที่ทางสนามเขาเปรียบไว้ เอละครับ ผมเคยได้ยินเขาพูดกันว่าอาเสียเคยเป็นนักมวยสมัครเล่นศิษย์เอกของพี่หมาน เคยชกชนะมาหลายครั้งจนได้รับสมญาว่า “เหยี่ยวโบราณ” ผมอยากเห็นฝีมืออาเสียนัก”

กิมหงวนหัวเราะ

“แน่นอน เราต้องให้เห็นฝีมือกัน เย็นวันอาทิตย์นี้จะชี้ชะตาของเรา ให้มันรู้ไปที่เถอะว่า “เหยี่ยวโบราณ” จะปราชัย “เหยี่ยวปัจจุบัน”

นายยอดสดุดังโหยง

“ที่อาเสียว่าไม่ใช่ฉายาของผม ใคร ๆ เขาเรียกผมว่า “หมัดดินระเบิด”

กิมหงวนหัวเราะ

“เอละครับ เราคงจะได้เห็นกัน ดีเหมือนกันถ้าผมชนะคุณ ชื่อเสียงของนักมวยคณะ ๔ สหายก็จะรุ่งโรจน์ขึ้นอีก”

นายยอดคอมยิ้ม

“อาเสียหวังชนะเอามากเชียวหรือ”

“ก็ยั้งนั่นสิครับ ถ้าคิดว่าแพ้คุณผมจะรับคำท้าของคุณเอาตะหวักตะบวยอะไรกัน ผมต้องชนะแน่”

หัวหน้าค่าย “พันธุ์ลูกทุ่ง” มองดูกิมหงวนอย่างดูหมิ่น

“แต่สถิติการชกมวยของผมนับตั้งแต่สนามมวยสวนสนุก, หลักเมือง, สวนเจ้าเชตุ และเวทีราชดำเนิน ผมไม่เคยแพ้ใครเลยนะครับ”

กิมหงวนลืมหันตาโพล่ง

“นั่นแหละ คุณจะต้องแพ้ผมครั้งนี้เป็นครั้งแรก พุดแล้วจะว่าคุย นี่ – ดูกำปั้นผมนี้ หากไม่พบเลยหมามูลดีอกตัวใหญ่ ๆ ผมชกบึงเดียวขาดะไกรเหล็ก ครั้งหนึ่งผมไปล่าสัตว์กับเพื่อน ๆ ทางดงพญาเย็นวักระทั่งตัวหนึ่งปราดเข้ามาขวิดผม ผมหลบฉากแพล็บ สุกขาบึง ก้นกระแทกเลย”

นายยอดทำตาปริบ ๆ

“ใคร – อาเสียหรือว้าว”

“ว้าวสิครับไม่ใช่ผม ถ้าคุณไม่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริง โปรดรอประเดี๋ยว ผมจะไปเอารูปเขียนมาจุตสาบาลกับคุณเลย”

นักมวยเสื้อสามารถโบกมือ

“ไม่ต้องครับ อาเสียจะทำสงครามเส้นประสาทกับคนอย่างผมนะ อาเสียจะไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย ผมอาจจะคุยให้อาเสียฟังบ้างก็ได้ว่า ผมเคยปล้ำกับช้างป่ามาแล้ว เคยชกเสียลายพาดกลอนที่โครงหัก เคยเตะหมึกควายขนาดใหญ่บึงเดียวนอกเขี้ยว อาเสียจะเก่งกว่าผม หรือผมจะเก่งกว่าอาเสียวันอาทิตย์นี้คงจะรู้กัน ผมรบกวนเวลาอันมีค่าของเสียมานานแล้ว ผมลาละครับ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ ถามเสียอ่อย

“นี่เราจะชกกันจริง ๆ หรือครับ”

“อ้าว” ยอดอุทานดัง ๆ “เราไม่ใช่เด็กอมมือนี้ครับ จะได้พูดกันสงเดช อาเสียเป็นผู้ใหญ่แล้ว อย่ากลับค่านะครับ อาเสียจะต้องไปพบกับผมที่เวทีราชดำเนิน พู้งนี้ ๙.๐๐ น. ตรง”

กิมหงวนพยักหน้า

“เอา – ตกลง”

ยอดยกมือไหว้คู่อริของเขา เสียหงวนรับไหว้แล้วลุกขึ้นเดินออกมาส่งหัวหน้าค่าย “พันธุ์ลูกทุ่ง” ที่หน้าตึกยื่นมองดูจนกระทั่งนายยอดเดินออกไปพ้นประตูบ้าน

แล้วกิมหงวนก็เดินเข้ามาในตึกออกมาทางด้านหลังลงบรรไดตรงไปยังบริเวณลานฝึกซ้อม ซึ่งขณะนี้บรรดานักมวยทั้งหลายของคณะ ๔ สหาย กำลังฝึกซ้อมกันอย่างขมุกขมัว บ้างก็ยกน้ำหนัก บ้างก็กระโดดเชือก, ชกกลม, ชกกระสอบทราย ส่วนบนเวที มีนักมวย ๒ คนกำลังชกกันอยู่แต่ไม่มีกรรมการห้าม มีแต่กรรมการจับเวลาการฝึกซ้อมบนเวทีซ้อมแบบสากลคนหนึ่ง สมาน ดิลกวิลาศ ผู้เป็นครูฝึกให้ซ้อมอย่างมากเพียง ๓ ยกเท่านั้น ยกละ ๕ นาที และพัก ๑ นาที

พล, นิกร, ดร. ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉิมฯ ยืนควบคุมเอาใจใส่อยู่ตลอดเวลา ส่วนเจ้าแห้วกำลังชกกระสอบทรายเล่นทั้ง ๆ ที่ไม่เคยคิดว่าจะขึ้นชกกับใครในชาตินี้

เสียหงวนเดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขา พลกล่าวถามทันที

“นายยอดเขามาว่าอย่างไร”

อาเสียขมขี้ม

“เขาต้องการให้เราส่งเด็กของเขา ๒ คนกลับคืนไป พุดกันไปพุดกันมาเกือบตะปากกันขึ้น ในที่สุดกับกับนายยอดก็ตกลงขึ้นชกกันเป็นคู่พิเศษในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้”

๓ สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ลืมตาโพล่ง

“อ้ายหงวน” ท่านเจ้าคุณอุทานขึ้นดัง ๆ “จริง ๆ หรือวะนี่”

“จริงครับ ให้คืนตาย พรุ่งนี้ ๙.๐๐ น. ผมนัดกับนายยอดไปพบกันที่เวทีราชดำเนิน เพื่อแสดงความจำนงค์ต่อกรรมการ เข้าใจว่าไม่มีการขัดข้องอะไร เพราะเราจะสละเงินรางวัลของเราทั้ง ๒ ฝ่ายให้แก่การกุศลแห่งใดแห่งหนึ่ง”

นิกรมองดูกิมหงวนด้วยความเป็นห่วง

“แกจะสู้เขาได้หรือะ นายยอดเขาเป็นนักมวยเสือสามารถ”

อาเสียหัวเราะ

“ได้ไม่ได้ก็ลองพัดกับมันดูสักตั้งแหละวะ สู้ตายคาเวทีเลย”

“มายก๊อด....” ดร. ดิเรกคราง แล้วหันไปทาง สมาน ดิลกวิลาศ ซึ่งกำลังควบคุมให้พวกนักมวยฝึกซ้อมการใช้ศอกและตีเข่า “ครู – ครูครับ มานี้แน่ะ”

เจ้าของร่างล้ำสันสี่ระเก็กผมบางพาตัวเดินเข้ามาหา ๔ สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ

“ว่ายังไงครับ คุณหมอ”

ดร. ดิเรกอธิบายให้ทราบ

“อ้ายหงวนหาเรื่องเจ็บตัวแล้วละครู เกิดเป็นปากเสียงกับนายยอดถึงกับขึ้นชกวันอาทิตย์นี้”

“อ้าว” สุภาพบุรุษแห่งสังเวียนลืมตาโพล่ง หันมามองดูอาเสีย “นี่ยังไงล่ะครับถึงได้ไปท้าทายนายยอด”

“เปล่า” อาเสียปฏิเสธ “มันทำผมครับ อ้ายผมก็ชายชาติเสือคนหนึ่ง จะปฏิเสธคำท้าของผมมันได้ยังไง พรุ่งนี้เช้าผมกับยอดจะไปพบกรรมการที่เวทีราชดำเนิน”

เย็นเตลแมนสมานจึ๋ปากลัน แล้วหัวเราะ

“ยอดเป็นนักมวยเสื้อสามารถ ฝีมือของเขายากที่จะหาใครเปรียบได้ ทุกวันนี้เขาก็ยังเล่นอยู่เสมอ ผมหนักใจแทนอาเสี้ยเสียแล้ว ยอดเป็นนักมวยที่มีหมัดตรงขวาหนักที่สุด ชกกับใครน็อคทุกทีและไม่เกินยก ๓ สถิติการชกของเขาเป็นสถิติยอดเยี่ยม ผมอยากจะขอรับรองให้อาเสี้ยเลิกล้มความคิดนี้เสียเถอะครับ”

กิมหงวนสันศีรษะ

“ผมเป็นลูกผู้ชาย เสียชีพดีกว่าเสียสัตย์ ลันว่าจ้อออกไปแล้วต้องทำอย่างพูด ผมก็เป็นศิษย์ฝีมือดีของครูเหมือนกัน”

สมานถอนหายใจหนัก ๆ

“แต่อาเสี้ยไม่ได้บารุงตัวเหมือนอย่าง นายยอดเขา เพิ่งมาจับซ้อมมวยได้ไม่กี่วันนี้เอง ผมเกรงว่ากำลังจะสู้เขาไม่ได้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมแก๊งน็อคนายยอดให้อยู่หมัดในยกแรก และผมจะขอให้เจ้ากรกับดิเรกเป็นที่เลี้ยงผมในการชกคราวนี้”

ดร. ดิเรก ยิ้มแป้น

“โอ.เค. ไฉนดีช่วยเติมที่ เมื่อได้รับปากกับเขาเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วก็ต้องสู้กับเขา ม่ายยังงั้นเสียเกียรติลูกหมา เอ๊ย – ลูกผู้ชาย ฝรั่งจะเป็นที่เลี้ยงให้เอง”

กิมหงวนยื่นมือให้นายแพทย์หนุ่มจับ

“ขอใจมาก เพื่อนรัก ถ้าหากว่าไม่มีอุปสรรค ทางกรรมการ ก็น่าจะได้ขึ้นชกในอาทิตย์นี้แน่ ๆ”

พลพูดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นลงมือซ้อมเถอะไว้ ขันซ้อมคู่กับบรรจงของเราสัก ๒ ยกเป็นยังไง”

เสี้ยหงวนพยักหน้า แล้วพูดกับสมาน

“คูครับ หมดยกนี้แล้วบอกให้เด็กลงมาได้ ผมจะขึ้นซ้อมกับบรรจง ซ้อมแบบมวยไทยเลย ไล่กระจกกระจับให้เรียบร้อย เอ้ – บรรจง บรรจงไว้ มาหาเตี้ยหน่อยซิ”

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่เคยเป็นนักมวยชั้นหัวกะทิของค่ายพันธุ์ลูกทุ่งกำลังชกถ่วงทรายอยู่ เมื่อได้ยินเสี้ยกิมหงวนเรียกเขาก็เงยหน้าขึ้นมองดู แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ตรงเข้ามาหา

อาเสี้ยเล่าเรื่องเขาก็บ่นายยอดให้ฟัง บรรจงตกใจมาก เกรงว่ากิมหงวนจะปราชัยลูกพี่เก่าของเขา เพราะฝีมือของบรรจงเองยังไม่ได้ครึ่งของยอด แต่บรรจงฉลาดพอที่จะไม่พูดอะไรออกมาให้ทำลายขวัญ “เตี้ย” ของเขา

“เตี้ยจะชกกับพี่ยอด.....”

“เฮอ เราจะชกกันแบบมวยอาฆาต ที่ชกกับเขาเรื่องเอ็ง ๒ คนนี้แหละ เอ็งคิดว่าเตี้ยพอจะสู้ได้ไหมวะ”

บรรจงยิ้มแห้ง ๆ

“ถ้าหากว่ามัดขาพี่ยอดติดกับเสาเวทีทั้ง ๒ ขาเตี้ยก็คงชนะแน่ ๆ เชียวครับ”

กิมหงวนสอด้ง

“ไม่ต้องผูกขามัน หรือน้อย – คนอย่างเตี้ยน็อคย้ายยอดไม่ได้รี ๆ – อ้ายลูกชาย เตรียมขึ้นเวทีช่วยซ้อมให้เตี้ยสัก ๒๐ ยกเถอะวะ เตี้ยจะลองขันเชิงดูสักหน่อย”

พลเอื่อมมือเขี่ยแขนกิมหงวน

“อย่าให้ถึงกับ ๒๐ ยกเลย เวลานี้มันเย็นมากแล้ว ร้านขายโงงมีปิดหมดแล้ว เอาเพียงยกเดียวหรือ ๒ ยก ดีถ่มไป”

อาเสี้ยหัวเราะ

“เอา – ตกลง ๒ ยก ก็ ๒ ยก กันไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวก่อน อ้ายแห้ว - อ้ายแห้วไว้ย บู้โธ่ มึงจะซ่อมชกกระสอบหาหอกอะไรกันวะ”

เจ้าแห้วเหวี่ยงโหลโคลย์อ้อย วิ่งเข้ามาหากิมหงวนและชกกลมเล่น

“พอ พอ ๆ “ เจ้าคุณบัจฉริก ๆ เอ็ดตะโร “พิตมากไปแล้ว เดียวก็ถีบเบรียงเข้าให้หรือก”

เจ้าแห้วหน้าถอดสี มองดูอาเสี้ย

“รับประทานอาเสี้ยต้องการอะไรครับ”

“ไปเอาปีกลองและฉิ่งออกมาจากรองรถ ข้าจะซ่อมมวยกับบรรวง เอ็งเป่าปี่ได้ไหมล่ะ”

“รับประทานได้ครับ แต่ไม่เป็นเพลง”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้ายังงั้นก็ไปเอามากี่แล้วกัน เจ้าแก้วมันเป่าได้” เขาหมายถึงนักมวยรุ่นหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเคยมีอาชีพทางปี่พาทย์แต่รายได้ก็น้อยเกินไป จึงหันมาเป็นนักมวย และมีฝีมืออยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

นิกรพูดเสริมขึ้น

“กันเป่าให้ก็ได้ ให้แก้วมันตีกลอง อ้ายแห้วตีฉิ่ง”

กิมหงวนหัวเราะ

“เออ ชอบใจมาก ช่วยกันหน่อยเถอะวะ ไหน ๆ กันก็ตกลงจะชกกับเจ้ายอดแล้ว กันจะต้องพยายามใช้เวลาที่มีอยู่เพียงอาทิตย์เดียว ทำการฝึกซ้อมบำรุงตัวกันจนสุดความสามารถ ต้องกินไข่ไก่วันละ ๕๐ ฟอง นมสดวันละ ๕ ลิตร เนื้อวันละ ๓ กิโล”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าไข่ไก่วันละ ๕๐ ฟองละก้อ แก่ไม่ได้ต่อยกับนายยอดแน่ ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเถอะ”

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วค่าย ๔ สหายอย่างรวดเร็ว เสียหวนกับนายยอดอดีตแชมป์เปี้ยนแห่งเวทีราชดำเนินเกิดได้เถียงกันอย่างรุนแรง ถึงกับตกลงชกกันในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ในฐานะมวยอาชีพ พวกนักมวยต่างรู้ดีว่านายยอดเคยได้เสื้อสามารถมา ๓ ตัวแล้ว เขาเป็นนักมวยแชมป์เปี้ยนขึ้นคานที่ยังไม่มีใครเอาชนะได้ แม้แต่เพียงชนะคะแนนหรือตีเสมอเขา บรรดานักมวยของ ๔ สหายพากันหันใจไปตามกันเกรงว่า “เตี้ย” ของตนจะถูกน็อคเอ้าท์ภายในเวลาไม่ถึงยก เป็นที่อัปอายขายหน้าคนอื่นเขา

ใน ๕ นาที นั้นเองกิมหงวนของเราก็อยู่ในเครื่องแต่งกายของนักมวยที่จะทำการขึ้นชก เขานุ่งกางเกงขาสั้นสีแดงสด สวมนวมซ้อมขนาดใหญ่ และรอบ ๆ เวทีฝึกซ้อมมีพวกนักมวยนั่งและยืนล้อมล้อมคอยดู “เตี้ย” ซ้อมมวยไทยกับบรรวง พันธุ์ลูกทุ่ง นักมวยขนาดเสื้อแห่งสังเวียน ที่เป็นต้นเหตุให้กิมหงวนกับนายยอด เกิดกรณีพิพาทกันในครั้งนี้

ค่าย ๔ สหาย มีการฝึกซ้อมคล้ายกับการแข่งขันจริง ๆ เวทีฝึกซ้อมขนาดเดียวกับเวทีราชดำเนิน และเชือกกันเวทีก็ไม่หย่อนเทิบทาบเหมือนเวทีราชดำเนินบางนัด นอกจากนี้ค่าย ๔ สหายยังมีเครื่องบรรเลง

ตามแบบมวยไทยด้วย คือปีชะวากลองแขกและฉิ่ง ถ้านักมวยคนใดจะขึ้นชกในวันอาทิตย์ ๆ โด ๔ สหาย จะต้องให้นักมวยของเขาขึ้นซ้อม ๕ ยก มีปีกลองบรรเลง

สมาน ดิลกวิลาส สุภาพบุรุษแห่งสังเวียนยืนอยู่ท่ามกลางคณะพรรค ๔ สหาย ซึ่งมีบรรจงเจ้าหนุ่ม ร่างลำสันยืนอยู่ด้วย สมานกล่าวกับเสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

“เสี่ยจะซ้อมมวยไทยหรือครับ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ครับซ้อมมวยไทย และเราจะชกกันอย่างจริง ๆ” แล้วอาเสี่ยก็หันมายิ้มกับบรรจงเด็กของเขา “เอ็งไม่ต้องกลัวเตี้ยเจ็บ ศอกเข้าใส่เข้ามาเถอะ ฝีมือของเอ็งก็คงไม่เห็นอกว่าเตี้ยหรือกะวะ เอ็งถามพี่หามา ดู เตี้ยเคยคว่านักมวยสำคัญ ๆ มาหลายต่อหลายคนแล้ว”

สมานยกมือตบป่าเสี่ยหงวน

“เอาละครับ ขึ้นเวทีได้”

อาเสี่ยกับบรรจงและสมานต่างพากันเดินขึ้นไปบนเวทีท่ามกลางเสียงสรรเสริญของพวกนักมวยทั้งหลาย นิกรพยักหน้ากับเจ้าแก้วไปทางยกพื้นข้างเวที ซึ่งเป็นที่สำหรับบรรเลงปีกลอง

คู่ซ้อมทั้งสองฝ่ายมีพี่เลี้ยงฝ่ายละ ๒ คน ขณะที่บรรจงกำลังสวมหมวก นิกรก็ยกปีขึ้นเป่า

“อ๊ – แอ – แต่ – แต่ – ตุแระ .....

“เฮ้ย” กิมหงวนตะโกนลั่น “แก่เป่าเสี่ยจริงนะ อ้ายเวร ประเดี๋ยวจี๊ว้ย นักมวยเขากำลังพันมืออยู่เห็นใหม่ ระวังก็ยังไม่ได้ดี หมอว๊ว – ช่วยเป็นกรรมกรรักษาเวลาที่ ต่อย ๓ นาที พัก ๒ นาทีนะ”

ดร. ดิเรก ชวนพลกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๔ เข้ามานั่งข้างเวที เมื่อบรรจงสวมหมวกเรียบร้อยแล้วเขาก็เดินเข้ามาหา กิมหงวน ทรวดตัวนั่งคุกเข่าและกราบลงบนเท้าทั้งสองของอาเสี่ยด้วยความเคารพและกตัญญูยิ่ง เขารักกิมหงวนเหมือนกับบิดาบังเกิดเกล้าของเขา

อาเสี่ยประคองบรรจงให้ลุกขึ้น

“อ้ายลูกรัก เอ็งไม่ต้องเกรงใจเตี้ย อย่าทำอ่อนข้อพ่อเตอะขาด ๒ ท่อนไม่รู้ณา”

บรรจงยิ้มแหะ ๆ

“เตี้ยอย่าโกรธอย่าเคืองผมนะครับ ถ้าบังเอิญผมใช้หมัดใช้เท้าหรือศอกไปโดนเตี้ยเข้า”

กิมหงวนจึ้ยปาก

“เถอะน่า แล้วกันว๊ว้ย ถอยออกไป ไปอยู่มุมน้ำเงินของเอ็ง ช่วยเตี้ยซ้อมให้ชื่นใจหน่อยเถอะวะ”

บรรจงถอยกลับไปมุมของเขาทรวดตัวนั่งพับเพียบเตรียมไหว้ครู กิมหงวนนั่งลงบ้าง สมานมองดูอาเสี่ยอย่างขบขัน ท่าทางของอาเสี่ยพิตจัดเหมือนกับนักมวยที่กำลังพิตเต็มที่

ดร. ดิเรกมองดูนาฬิกาจับเวลา เอ้อมมือกระตุกสายระฆังแก๊ง แต่คนปีนั่งคุยจ้อ จนกระทั่งกิมหงวนตะโกนลั่น

“เฮ้ย ระฆังตีแล้วว๊ว้ย”

นิกรคว่าปีขึ้นเป่าเพลงไหว้ครูทันที เสียงกลองและฉิ่งดังก้องกังวาลไปทั่วบ้าน นักมวยทั้ง ๒ ต่างรำรำในบทบาทไหว้ครู อาเสี่ยรำแบบพรหมสี่หน้า หน่วยก้านท่าทางไม่เลวนัก ส่วนบรรจงรำนิดหน่อยเป็นพิธีแล้วเดินเข้ามาจับมือกับกิมหงวน สมานแยกคู่ต่อสู้ ออก ให้กลับไปมุมน สักครูเสี่ยระฆังยกที่ ๑ ก็ตั้งขึ้น

เสียงพวกนักมวยต่อรองกันลั่น

“ต่อน้ำเงิน ๒๐ เหา ๑ เหา เหาไม่เกิน ๒ ยกเอา ใครรองวะ รองเกิ้ล็ดทอง ๒ ของไว้ย”

นิกรเป่าปี่พลางหัวเราะพลาง เสียงปี่จิ้งดังคล้าย ๆ กับคนหัวเราะเขาเป่าเพลงรำวง อยุรยาเมืองเก่า ลอยหน้าลอยตาแก้มโป่งนัยน์ตาหยี นายแก้วตีกลองแขกน่าฟังมาก เจ้าแห้วตีฉิ่งหยดย่อย เสียงเฮฮาดังอยู่ตลอดเวลา

กิมหงวนยกเท้าขวาเตะบึง บรรจงยกแขนขึ้นปิดเท้าของอาเสี้ยวจึงพบกับศอกเข้าเต็มรัก เสียงหงวนร้องอุ้ทรุดตัวนั่งยกมือกุมเท้า สมานยกมือขึ้นนับตามระเบียบ

“หนึ่ง – สอง – สาม – สี่”

อาเสี้ยแข็งใจพุงกายลุกขึ้น

“อย่าเอาศอกรับชี่ไว้ย เจ็บจะตายหา” พูดพลางปราดเข้าชกซ้ายขวา บรรจงแทนที่จะป้องปิดกับยืนหน้าให้ชก กิมหงวนใช้ศอกทลวงฟันฉาดฉับ แต่ก็ไม่เกิดผลเพราะบรรจงกันไว้ได้

ฝ่ายแดงบุกอย่างทรหด บรรจงล่าถอยไปเกือบถึงมุมน้ำเงิน กิมหงวนกระโดดตีเข้าลอยเต็มเหนี่ยว บรรจงหลบจากพลับ เสียงหงวนปะทะเชือกเวทิล้มลง ยิ้มแหย ๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นแครง แล้วรีบลุกขึ้นมองหาคู่มือของเขา

“ผมอยู่นี่ครับเตี้ย” บรรจงร้องบอก

กิมหงวนสบัดหน้า เดินหย่องแหียงเข้าไปหา สายกันไปมาให้เข้าจังหวะกับปี่และกลอง บรรจงแย้มขวาบั้ง ๆ ๒ ที่ซ่อนถูกหน้ากิมหงวนอย่างถนัดถนี่ อาเสี้ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าชกด้วยหมัดสวิง แล้วตามด้วยศอกขวาเต็มแรง

บรรจงไม่ได้ระวังตัวเท่าใดนัก จึงถูกศอกขวาของอาเสี้ยเต็มแรง และรุนแรงพอที่ทำให้บรรจงขาอ่อนไปมองเห็นถนัด

บรรจงยิ้มให้เตี้ยของเขา

“เฮ้อเฮอ หมัดเตี้ยไม่เบาเลยครับ เอาครับ ชกมาแรง ๆ เกอะครับ ผมชอบ”

อาเสี้ยหัวเราะ

“ชอบอะไรเล่า มือเตี้ยแทบหัก คางแข็งทำด้วยเหล็กหรือยังงั๊วะ”

คู่มือต่างเข้าพันตุ๊กกันต่อไป ชั้นเชิงมวยของกิมหงวนอยู่ในเกณฑ์ดี แต่กำลังกายของเขาไม่ให้ ดังนั้นพอปลายยก อาเสี้ยก็หมดแรงชกปะปะเหมือนกับคนว่ายนํ้า และเพียงแต่ถูกหมัดแย็บของบรรจง กิมหงวนก็ทรุดตัวนั่งเหยียดแข้งเหยียดขา

ดร. ดิเรก เอื้อมือกระตุกสายระฆังตีบอกเวลาลมดยก พี่เลี้ยงฝ่ายแดง ๒ คนรีบวิ่งขึ้นมาบนเวทีช่วยกันประคองกิมหงวนลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น พาเดินมานั่งที่มุมแดง สมานเดินเข้ามาถามอาเสี้ย

“ว่าไงครับ อาเสี้ย ผมคิดว่าวันนี้ซ้อมเพียงยกเดียวไม่ดีหรือครับ”

กิมหงวนหูอ่อนนัยน์ตาพร่าพราว นั่งเหยียดเท้าตัวอ่อนนัยน์ตาปริ้อ

“โอย ไม่ไหว เหนื่อยเหลือเกิน ใจจะขาดอยู่แล้วครับครู ซ้อมเพียงยกเดียวก็แล้วกันนะครับ”

บรรจงกลั้นหัวเราะแทบแย้ เดินเข้ามาทรุดตัวนั่งกราบ “เตี้ย” ของเขาแล้วลุกขึ้นช่วยถอดนวมและผ้าพันมือ

“เตี้ยชกได้ดีทีเดียวครับ ลวดลายชั้นเชิงดีกว่าผมเสียอีก แต่เพราะขาดการฝึกซ้อม กำลังจึงไม่มี”

อาเสี้ยเป่าปากเบา ๆ

“ขาดมโหฬาร ใครมีขาดมบ้าง โอบ – ตาพร่าไปหมดเลย”

บรรจงกลิ้งหัวเราะแทบแย้

“เตี้ยลงไปข้างล่างเถอะครับ ผมอ้วนลงไปเอง”

“เออ ดีเหมือนกันโห้ย แหม - ปวดร้าวไปหมดแทบจะยกแข่งยกขาไม่ขึ้น เอ็งต้องช่วยเตียนา บรรจง ถึงอย่างไรเตี้ยก็ต้องชกกับอ้ายยอดในวันอาทิตย์นี้ ได้ซ้อมอีก ๖ วันกำลังคงจะดีขึ้น เตี้ยจะตื่นตี ๔ ลูกขึ้นวิ่งกับพวกเอ็ง วิ่งแล้วกระโดดเชือกชกลมซ้อมถอยกินไข่ไก่นมสดบำรุงตัวกันอย่างขนานใหญ่”

“ครับ พวกเราทุกคนยินดีจะช่วยเตี้ย ว่า - เตี้ยไม่ควรไปตกลงกับพี่ยอดเลย พี่ยอดนะถึงแม้เขาไม่ได้ขึ้นชกเขาก็ซ้อมกับลูกศิษย์ของเขาทุกวัน”

“เถอะน่า ข้าก็หนึ่งเหมือนกัน อ้ายลูกชาย โอบ – มันจะอ้วนโห้ย คอแห้งเป็นผงเลย ช่วยอ้วนเตี้ยลงไปพักข้างล่างเถอะวะ” แล้วกิมหงวนก็ทำตาเขียวกับพวกนักมวยของเขาที่กำลังหัวเราะกันคึกคัก “หัวเราะอะไรวะ เตี้ยก็โดนเตะเท่านั้น”

พวกนักมวยค่าย ๔ สหายเงียบกริบ บรรจงอ้วนเสียหงวนลงมาจากเวทีท่ามกลางเสียงหัวเราะของเจ้าคุณปัจจุเนิก ๆ กับ ดร. ดิเรก

กรรมการมวยเวทีราชดำเนินตกลงให้กิมหงวนกับยอดหัวหน้าค่าย “พันธุ์ลูกทุ่ง” ขึ้นชกกันแล้วในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ และจัดให้ชกกันเป็นคู่ที่ ๕ นอกเหนือจากรายการ คือเป็นมวยอาฆาตคู่พิเศษ

เพราะเสียหงวนเป็นมหาเศรษฐี เป็นคนหบดีและพ่อค้าที่กว้างขวางในวงสังคม และเป็นหัวหน้านักมวย “๔ สหาย” ซึ่งมีนักมวยตัวเยี่ยม ๆ ดิกว่านักมวยคนอื่น ๆ และเพราะนายยอด พันธุ์ลูกทุ่ง เป็นนักมวยขึ้นคานได้เสียสามรถถึง ๓ ตัว เมื่อทั้ง ๒ ตกชกกันเป็นมวยอาฆาต หนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวนี้อย่างเกรียวกราวพร้อมด้วยรูปถ่าย

อาเสียกิมหงวนเป็นนักมวยสมัครเล่นที่เคยว่านักมวยชั้นดี ๆ มากมาต่อมาก เขาได้ให้สัมภาษณ์ต่อผู้แทนหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งอย่างองอาจ

“...คุณเขียนลงไป ผม – กิมหงวนจะคว้านายยอดให้ได้ ภายในยกเดียวเท่านั้น ผมกินไข่ไก่วันหนึ่งถึง ๖๕ ฟอง ผมกินนอนอยู่ที่ค่าย ๔ สหาย เมื่อก่อนผมยังไล่ตะเพิดไม่ยอมให้พบ ขณะนี้ผมพิตเต็มที่ ชกกระสอบทรายแตกไป ๘ ใบแล้ว เข้า ๆ ออกวิ่งจากสระปทุมไปสนามหลวง อ้อมไปท่าช้างวังหน้า กระโดดลงแม่น้ำว้าวไปขึ้นถนนตก วิ่งจากถนนตกแข่งกับรถสองแถวมาสระปทุม ผมรับรองว่าผมต้องน็อคนายยอดได้แน่”

แต่คำสัมภาษณ์ของยอด กลับไม่มีถ้อยคำใด ๆ ที่ประหัตประหารอาเสียเลย

“ผมทราบว่าคุณกิมหงวนเป็นนักมวยสมัครเล่นที่เก่งฉกาจ มีชั้นเชิงมวยไทยยากที่จะหาใครเทียบ แต่เมื่อผมตกลงจะชกกับเขาผมก็ต้องสู้เต็มที่ แพ้หรือชนะนั่นเป็นเรื่องของกีฬาครับ”

หนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งลงคำสัมภาษณ์เสียหงวนอย่างครึกโครม

“...กิมหงวนบอกกับผู้แทนของเราว่า เขาเป็นนักมวยที่ไม่ยอมซ้ำแบบกับใคร อุสมาน ศรีแดง ชีร์ถเก่ง ไปสนามมวย ประยูร อุดมศักดิ์ และพิทยา กล้าศึก ชีร์ถกรยานยนต์ จำเริญ ทรงกฤติรัตน์ ชีร์ถจักรยาน นิด สุริยะ ชีร์ถ ๒ แถว ผม – กิมหงวนจะชกไปสนามมวยในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ คุณช่วยโฆษณาให้ประชาชนทราบด้วย อาทิตย์หน้าต้องสนุกแน่ ๆ ผมได้จัดกองเชียร์และขบวนแห่ของผมไว้แล้ว กองเชียร์ของผมจะสนับสนุนผมตลอดเวลาที่ผมขึ้นชกกับนายยอด และหลังจากมวยเลิกแล้ว ขบวนแห่อันยาวเหยียดซึ่งประกอบจากพวกกรรมกรโรงเรียนโรงเรียนอุตสาหกรรมของผมจะแห่กลับบ้าน”

หนังสือพิมพ์ลงข่าวนี้อย่างครึกโครม กิมหงวนได้ลงทุนส่วนตัวหมื่นบาททำโปสเตอร์ติดตามถนน ฉาย
กระจกตามโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ ขอให้ประชาชนมาชมการต่อสู้อย่างฉากจรรจ์ของมวยอาฆาต ระหว่าง
กิมหงวน ไทยแท้ กับยอด พันธุ์ลูกทุ่ง

แน่นอนละ กิมหงวนมีมิตรสหายมากมาย มีกรรมกรโรงเลื่อยโรงสีนับพัน และคณะพรรค ๔ สหาย ก็
มีพรรคพวกอยู่ไม่น้อยคนเหล่านี้ต่างนับวันรอลเวลาคอยชมการแข่งขันของมวยคู่อาฆาตโดยเอาใจช่วยกิมหงวน
อย่างไรก็ดี ทางกรรมการสนามมวยไม่ได้ตื่นเต้นสนใจอะไรให้มากนัก เพียงแต่รู้สึกแปลกใจที่ เสี่ย
หงวนหาญสู้กับแชมป์ขึ้นชั้นคนเสื้อสามรถ ๓ ตัว ทางสนามมวยไม่ได้จัดอะไรให้เป็นพิเศษ โปรแกรมที่
บรรจุในวันอาทิตย์ก็เป็นมวยขนาดพอดูได้ ทางสนามเชื่อว่า ประชาชนคงไม่มากมายอะไรนัก

แต่เป็นการคาดคิดอย่างถนัด

เพราะในตอนสายวันอาทิตย์นั่นเอง หลังจากเวลา ๑๐.๐๐ น. เศษ บริเวณหน้าสนามมวยเวทีราช
ดำเนินก็มีประชาชนคนดูแน่นหนาฝ้าคังไม่ผิดอะไรกับวัน อูสมาน ทรายแดง ปะทะกับยางตันทองใบ ยนตรกิจ เมื่อ
ต้นเดือนที่แล้วมานี้

เจ้าหน้าที่สนามมวยได้ใช้รถยนต์ ออกวิ่งรับคนขายตั๋ว คนเฝ้าประตูและเจ้าหน้าที่ทุกแผนกให้รีบมา
ประจำทำงานตามหน้าที่ แล้วในราว ๑๑.๐๐ น. ห้างขายตั๋วก็แทบจะถล่มทลาย บรรดานักชื้อตั๋วอาฆาตและ
นักดูมวยต่างเบียดเสียดเหยียดยัดกันซื้อตั๋ว กิมหงวนได้ส่งรถแห่ของเขามาจอดหน้าสนามมวย ๑ คัน มีเครื่อง
ขยายเสียงเปิดจนเสียงให้ฟังตลอดเวลา และมีน้ำแข็งแช่ยาอุทัยแจกฟรี บัตรผ่านประตูในวันนี้ราคาเพียง ๕
บาท ๑๐ บาท และ ๒๕ บาท แต่ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงปรากฏว่าบัตรที่จำหน่ายหมดเกลี้ยง นักขายตั๋วอาฆาตเพียง
เวลาย ๕ บาทต่อ ๑๐ บาท และ ๑๐ บาท ต่อ ๒๐ บาท เสียงให้แช่ไปหมด ประชาชนส่วนหนึ่งฟังประตู
เฮโลขึ้นไปขึ้นบนเพื่อเลือกหาที่นั่ง เสียงโห่ร้องขานกันแข็งแรงแถึงมวยคู่พิเศษที่จะทำการต่อสู้กันในเย็นวันนี้

ประชาชนหลังไหลกันมาอย่างมืดฟ้ามัวดิน เบียดเสียดเหยียดยัดกันเข้าไปหาที่นั่ง เกิดลั๊วกระเป่าเกิด
ชกต่อยกันซุลมุนวุ่นวาย ประวัติศาสตร์ของเวทีมวยราชดำเนินซ้ารอยเก่าอีกครั้งหนึ่ง คือเหมือนกับวันแข่งขัน
ระหว่างอูสมานกับทองใบนั่นเอง

ในราว ๑๖.๐๐ น. เศษ อ่างยังซีไบใหญ่เต็มไปด้วยประชาชนคนดูนับหมื่น กองเชียร์ของกิมหงวนป
รากฎอยู่ทางอัฒจันทร์ด้านตะวันตก มีการร้องเพลงและตีกลองยาวช่วยให้สนามมวยครึกครื้นขึ้นมาก และที่
น่าแปลกใจที่สุดก็คือ นักดูมวยเป็นส่วนมากมักจะเอาใจช่วยกิมหงวน ทั้งนี้ก็เพราะว่านายยอดเป็นนักมวยที่
ดุเดือดไม่มีความปรานีคู่ต่อสู้ เอรัดเอาเปรียบคู่ต่อสู้ด้วยประการทั้งปวง ชอบซ้าคู่ต่อสู้เมื่อล้มลงไปอย่าง
ที่เรียกว่ากำลังติดพันกันอยู่ซึ่งคณะกรรมการจะตัดสินฟาล์วก็ไม่ได้ ยอดเป็นนักมวยที่มีชื่อเสียงรุ่งโรจน์ แต่เขาไม่
สามารถจะทำให้คนดูนิยมชมชื่นเขา ขึ้นชกที่ไรคนดูเอาใจช่วยฝ่ายตรงกันข้ามเสมอ

คณะพรรค ๔ สหายของเรามาแล้ว

ข้างพลายเชือกหนึ่งสูงประมาณ ๖ ศอก เดินดุ่ม ๆ ซ้ามสพานม้ชวาพิตรองมายังสนามมวยราชดำเนิน
ท่ามกลางเสียงไชโยโห่ร้องและเสียงหัวเราะของประชาชนคนดูที่อยู่เบื้องหน้าสนามมวย

บุ๋กแก๊งสี่ฟาคลานตามมาห่าง ๆ เสี่ยหงวนนั่งสง่าผ่าเผยอยู่บนคอช้าง มือขวาถือตะขอ มีความซ้า
นั่งอยู่ทางท้ายซ้างอีกคนหนึ่ง ซ้างตัวนี้อ่าเสี่ยเข้ามาในราคาค่าเช่า ๕๐๐ บาท เขาต้องการให้ประชาชนเห็นว่า
เขาเป็นนักมวยที่ไม่ซ้าแบบกับใคร

สักครู่หนึ่ง คณะพรรค ๔ สหายก็มาถึงหน้าสนามมวย กิมหงวนบังคับข้างให้หลุดตัวนั่งคุกเข่า แล้ว เขาก็ก้าวลงมาจากคอกข้าง เดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขาซึ่งกำลังพากันลงจากรถ มีพล, นิกร, เจ้าคุณปัจจนึก ๗ ดร. ดิเรก และเจ้าแห้ว ในเวลาเดียวกันนี้เองพวกนักมวยแห่งค่าย ๔ สหายก็เถือโลกันเข้ามาต้อนรับเตี้ยของเขา

“พวกที่บ้านเตี้ยเขามากันหรือยัง” อาเสี้ยถามนักมวยหนุ่มคนหนึ่ง

“มาแล้วครับ เข้าไปในสนามเมื่อสักครู่นี้เองแหละครับ แต่คุณพ่ี้นวลลอสั่งให้ผมบอกเตี้ยว่าจะไปธุระที่วัดบางลำพูสักประเดี๋ยวนะ”

อาเสี้ยขมวดคิ้วย่น

“ไปทำไมกันวะวัดบางลำพู”

“ผมได้ยินพูดกับคุณพี่ประไพว่าจะไปตกลงกับสับปะเหร่อ และจะไปนิมนต์พระเตรียมไว้ก่อนครับ กลางคืนจะได้ไม่ขลุกขลัก”

อาเสี้ยทำคอย่น

“อ้อ นี่เมี้ยเตี้ยเขานึกว่าเตี้ยคงจะถูกนายยอดชกตายหายยั้งั้นเรอะ อี้ม – เมี้ยนะเมี้ย ดูถูกกระทั่งผัวคอยดูเตี้ยบ้างอ้ายลูกชาย รับรองว่าไม่เกิน ๓ ยก”

พลจู้ยปาก กระซิบกระซาบกับกิมหงวนเบา ๆ

“อย่าเพิ่งคุยโว้ย คนดูเขากำลังมุงดูแก”

อาเสี้ยยกมือทั้งสองขึ้นประสานกันแล้วยิ้มให้คนดูที่ยืนห้อมล้อมเขา

“ขอบคุณครับ พี่น้องทั้งหลายที่กรุณามาลงบัตรให้ผม ผมขอรับรองครับ ผมจะไม่ยอมกินอะไรแข็ง ๆ เช่นจอบและเสียมเป็นอันขาด ผมจะเป็นปากเสียงเพื่อพี่น้อง รับรองว่าไม่หายหัวเหมือนคนอื่น ๆ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๗ ตบหลังอาเสี้ยเบา ๆ

“คนละเรื่องแล้วโว้ย แกมาชกมวยไม่ได้มารับเลือกตั้ง เป็นบ้าไปได้”

ดร. ดิเรกกล่าวถามนักมวยร่างใหญ่คนหนึ่ง

“เครื่องมือเครื่องใช้ในกาให้หน้าเอามาแล้วไม่ใช่หรืออาวุธ”

“ครับ เรียบร้อยแล้ว เจ้าแก้วกับเจ้าช้อยเอาเข้าไปแล้วครับ กระเป่าเครื่องเวชภัณฑ์ของคุณพี่ก็เอามาแล้ว”

“ออไรน์ ออไรน์ พี่เตรียมด้ายมาถึง ๓ กลุ่ม สำหรับเย็บหน้าอ้ายหงวนเมื่อถูกศอกนายยอด พี่ได้ตกลงกับสภากาชาดเรียบร้อยแล้ว ๑๗.๐๐ น. ตรง รถของสภากาชาดจะมาจอดคอยรับอ้ายหงวนที่หน้าสนามมวยนี่”

“เฮ้ย” อาเสี้ยเอ็ดตะโร “ยังงั้นโว้ยนี้ รู้สึกว่าทุกคนไม่เชื่อมือกันเลย” แล้วอาเสี้ยก็ยกมือบดวงข้าง “อะไรเล่า เสือกเอางวงมาจี้ข้าง ไป ๆ ๆ ถอยออกไปยืนห่าง ๆ โตจจนเป็นข้างแล้วผ้าผ่อนไม่รู้จักนุ่ง”

ความข้างหัวเราะหึ ๆ พากันเลียงไปยืนข้างต้นมะขามต้นหนึ่ง ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายกับนักมวยในคณะก็เดินรวมกลุ่มตรงไปยังทางเข้าสำหรับนักมวยโดยเฉพาะ ซึ่งทางสนามมีเจ้าหน้าที่คอยเปิดรับให้นักมวย

เสียงให้ร้องของประชาชนคนดูตั้งแข็งแข้งแล้วเมื่อโฆษกของสนามประกาศให้ทราบว่า อาเสี่ยกิมหงวน และยอด พันธุ์ลูกทุ่ง มาถึงแล้ว ทางสนามได้แสดงความเสียใจต่อประชาชนคนดูที่ต้องเบียดเสียดเหยียดยัดกัน ตอนเข้ามาในสนาม ทั้งนี้เพราะสนามมวยคาดไม่ถึงว่า อาเสี่ยกิมหงวนจะมีแฟนมากมายถึงเพียงนี้

การแข่งขันชกมวยได้เริ่มต้นเมื่อเวลา ๑๖.๓๐ น. ซึ่งเป็นการแข่งขันก่อนกำหนดเวลาถึงครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการได้เห็นใจคนดูที่เบียดเสียดเหยียดยัดอยู่ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรง

กิมหงวนกลายเป็นแม่เหล็กใหญ่ของเวทีราชดำเนินแล้ว ทำสถิติค่าผ่านประตูได้ถึง ๑๗๐,๔๕๐ บาท ซึ่งเป็นสถิติสูงสุดตั้งแต่สนามมวยราชดำเนินตั้งมา ประชาชนต่างวิพากษ์วิจารณ์กันถึงมหาเศรษฐีหนุ่ม ตลอดเวลา คนของอาเสี่ยนั้นเองที่เที่ยวแพร่ข่าวว่า เสี่ยหงวนเป็นนักมวยสมัครเล่นชั้นเยี่ยมยากที่จะหาใคร เปรียบเทียบ

ภายในห้อง ๆ หนึ่งซึ่งคณะกรรมการจัดให้เป็นห้องพักของกิมหงวน คณะพรรค ๔ สหายกำลังนั่งสนทนากับเสี่ยหงวนถึงเรื่องการต่อสู้ในครั้งนี้ กิมหงวนมุ่งกางเกงขาสั้นสีแดงแถบขาว กิริยาท่าทางคึกคอง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้วไม่ได้สนใจกับเสียงปี่กลอง และเสียงตะโกนหนุนของคนดูที่กำลังชมการต่อสู้ของมวยคู่แรกอยู่ข้างนอก

“กันวางกลยุทธไว้เรียบร้อยแล้ว” อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ “ยกแรกกันจะต้องตัดกำลังเจ้ายอดเสียก่อน เพราะครูสมานบอกว่า วิธีชกของนายยอดคือบุกตลุยทำลายขวัญคู่ต่อสู้ และพยายามน็อกเอ้าท์คู่ต่อสู้ในยกแรก”

ดร. ดิเรกพยักหน้าหงึก ๆ

“แถมจะอย่างไรถ้าสมมุติว่าแกถูกบุกแบบสายฟ้าแลบ แรงปะทะของแกคงสู้ยอดไม่ได้แน่”

อาเสี่ยหัวเราะ

“จะยากอะไรหะหมอ กันจะเตะบานพับมันทั้งสองข้าง และเมื่อเข้าชิดตัวกันจะใช้ศอกตีโคนแขนนายยอดเพื่อตัดกำลัง กันเป็นมวยวงใน เจ้ายอดเป็นมวยวงนอกเมื่อตัดกำลังได้แล้ว กันก็จะน็อกเจ้ายอดในยก ๒ หรือยก ๓”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขามองไม่เห็นทางที่กิมหงวนจะชนะนายยอดได้

“แผนการรบของแกถ้าทำได้เข้าที่เหมือนกัน แต่ว่าอ้ายที่เรียกว่าบานพับนะมันอยู่ตรงไหนวะ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ ยกมือขวาขึ้นตบข้างหัวเข่า

“ตรงนี้ ตรงนี้ มีเส้นสำคัญอยู่เส้นหนึ่ง ถ้ากันเตะถูกอย่างจัง นายยอดก็ต้องขาเป๋เดินกะเผลกกะเผลก”

นิกรหัวเราะ

“ก็ถ้าเผื่อนายยอดมันเตะบานพับแกบ้าง”

กิมหงวนนิ่งคิด

“นั่นนะซี ถ้าแย่มันไว้ย แต่ว่กันจะพยายามเตะมันก่อน เตะให้ถูกบานพับ เพียะ ๆ หงึกแตกเลย”

เจ้าแห้วเดินอมยิ้มเข้ามาในห้องพัก เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ใช้ให้เจ้าแห้วไปลาดตระเวนฟังคารมของคู่ต่อสู้ ซึ่งพักอยู่ในห้องพักนักมวยฝ่ายน้ำเงิน ท่านเจ้าคุณเห็นเจ้าแห้วเข้าก็กล่าวถาม

“เฮอ – ได้รับความอย่างไรบ้างวะ”

“รับประทานได้เรื่องแล้วครับ นายยอดเขาปรึกษากับพรรคพวกของเขาว่า เขาจะเลี้ยงอาเสียไว้หน้าออก ยก ๕ พรรคพวกของเขาจะไปเล่นพนันกับพวกนักพนันเป็นเงินหมื่น รับประทานนายยอดบอกว่า ถ้าเขาหน้าออกอาเสียยก ๑ ก็คู่ออกจะทารุณเกินไป”

กิมหงวนเดือดดาลผลุดลุกขึ้นยืนทันที

“อ้ายยอดดูหมิ่นฝีมือข้าถึงอย่างนี้เซียวหรือวะอ้ายแห้ว ไม่ได้ต้องไปเตะอ้ายยอดเดี๋ยวนี”

ดร. ดิเรกคว้าแขนเสียหงวนไว้แล้วจู้ปาก

“อย่าพิตให้มากนักเลยระอดใจไว้อีกสักครู่ใหญ่ ๆ ขึ้นไปไล่เตะมันบนเวทีดีกว่า ตำรวจก็ไม่จับ แกจะลงศอกขึ้นเขายังไงได้ทั้งนั้น”

กิมหงวนหัวเราะ ทอดตัวนั่งบนยกพื้นตามเดิม ก้มลงมองคูกางเกงของเขาแล้วกล่าวกับเพื่อน ๆ

“กันอยู่ฝ่ายแดงถูกใจเหลือเกิน กันเชื่อว่าวันนี้กิมมวยทางมุมแดงคงชนะหมด เรื่องนี้มันอาถรรพ์ชอบกลไว้ย วันไหนแดงชนะก็ชนะรวด ถ้านำเงินชนะก็ชนะแทบทุกคู่”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอยดังขึ้นหน้าห้อง เจ้าคุณปัจฉิม ๔ เดือนมาที่ประตู ท่านแลเห็นเจ้าหน้าที่ของสนามมวยและพี่เลี้ยงนักมวยรวม ๔ คนกำลังช่วยกันหามนักมวยคนหนึ่งผ่านมา หมอนั่นนอนแน่นิ่งอยู่บนเปลผ้าใบ

เจ้าคุณหันมามือกับเสียหงวน

“เฮ้ย คู่หนึ่งน็อคเข้าทีกันแล้ว นี่ยังงะละ น้ำเงินโดนน็อค”

กิมหงวนอ้าปากหวอ แลเห็นเขาหามเปลผ่านไปอาเสียชักขวัญเสีย แต่แล้วก็คิดว่าเจ้านักมวยฝ่ายน้ำเงินคนนี้บังเอิญพลีชีพแล้วคู่ต่อสู้ กิมหงวนเรียกเจ้าแห้วให้มาวัดให้เขา อาเสียนอนคว่ำหน้าลงบนยกพื้นปล่อยให้เจ้าแห้ววัด นิกรกับ ดร. ดิเรกนั่งปรึกษาหารือกันเจียบ ๆ เจ้าคุณปัจฉิม ๔ เดือนเวียนไปมา ท่านได้เล่นไว้เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้เล่นฝ่ายเสียหงวน ท่านต่อนายยอด ๓ เอา ๑ เสมอเป็นแพ้ และเล่นกับเจ้าสัวกิมไซ ซึ่งเจ้าสัวผู้เป็นลุงของกิมหงวนได้รองฝ่ายหลานชายของเขาไว้ ๓๐,๐๐๐ บาท ท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ ไม่ยอมมปริปากให้ใครรู้ เจ้าคุณปัจฉิม ๔ เดือนมั่นใจว่า ยอดคงจะน็อคกิมหงวนภายในยกเดียว และหลังจากการแข่งขันสิ้นสุดลง เงิน ๓๐,๐๐๐ บาทก็จะมาเข้ากระเป๋าท่านอย่างหวาน ๆ

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ และคู่ที่ ๔ คือคู่ออกผ่านไปแล้ว ปรากฏว่านักมวยฝ่ายมุมน้ำเงินชนะทั้ง ๔ คู่ และมวยวันนี้น็อคเข้าทีกันทุกคู่

สมาน ดิลกวิลาส สุภาพบุรุษแห่งสังเวียนเดินเข้ามาในห้องพักของเสียหงวนอย่างรีบร้อน

“อาเสียครับ เตรียมตัวออกไปขึ้นเวทีได้แล้ว”

กิมหงวนกำลังนอนให้เจ้าแห้วบีบนวด อย่างสบาย เขาพรวดพราดลุกขึ้นทันที

“คู่ออกเสร็จแล้วหรือครู”

“ครับเสร็จแล้วน้ำเงินถูกศอกแตกเป็นแผลฉกรรจ์กลางยก ๒ กรรมการเลยให้แพ้แท็กนิเกิล”

กิมหงวนถอนหายใจเบา ๆ

“ว่า – ซักใจไม่ดีเสียแล้วไว้ย ไปไว้ยพวกเราเครื่องกระจายเสียงเขาประกาศแล้ว”

ภายในซามอังกัษ ประชาชนคนดูนับหมื่นต่างตบมือกันเปาะเปาะ เมื่อยอด พันธุ์ลูกทุ่งผ่านคนดูเดินมาทางมุมน้ำเงินของเขาด้วยความลำบากยากเย็น พวกนักการพนันถึงจะเกลียดชังในความไม่สุภาพของยอด แต่ก็รักฝีมือของยอด เสียงตะโกนต่อรองกันโหวกเหวก

“ต่อน้ำเงิน ๓ เอา ๑ เข้า เอาไม่ตลอด ๓ ยก มาใครรอง”

กิมหงวนนักมวยฝ่ายแดงปรากฏตัวขึ้นแล้ว มีผ้าผวยผืนใหญ่คลุมศีรษะคล้าย ๆ กับโจหลุยส์ ประชาชนคนดูให้ร้องเกรียวกราว โดยจะเพาะคณะกรรมกรและพรรคพวกของ ๔ สหาย มีจำนวนหลายพันคน ต่างไชโยให้ร้องตะโกนเรียกอาเสี้ยเสี้ยงลั่นไปหมด

นักมวยทั้ง ๒ ต่างขึ้นไปปรากฏร่างบนเวที อาเสี้ยเบิ้ลึงผ้าหมอนสีแดงออก โยนลงไปให้เจ้าแก้ว

“เหม็นสาปจับหายเลยเลือกเอามาให้คลุมได้ รุ่มร่ามจะตายท่า”

เสียงคนดูจุกแจ๊กจอตลอดเวลา ขณะที่พี่เลี้ยงทั้งสองฝ่ายกำลังสวมหมวกให้นักมวยของตน ดร. ดิเรก กับนิกร พี่เลี้ยงของกิมหงวนมีสีหน้าเต็มไปด้วยความหนักใจ

คุณหญิงวาดป้องปากร้องตะโกนแจ้ว ๆ

“พ่อหงวน นือคมันให้ได้นะหลานชาย กระโดดเหยียบชายพกลองกระบานมันเลย”

คนดูฮาครีน แมงามทั้ง ๔ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เจ้าคุณวิจิตร ฯ และเจ้าสัวกิมไซ ต่างรู้สึกอายนคนดูที่ คุณหญิงเอ็ดตะโรขึ้น กรรมการห้ามมวยได้มาตรวจνομนักมวยทั้งสองฝ่าย เพราะเกรงว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะ เอาสนับมือยัดลงไป โฆษกของสนามมวยเริ่มประกาศให้ประชาชนทราบ

“ท่านผู้มีเกียรติและบรรดานักแข่งทั้งหลาย มวยคู่นี้คือ กิมหงวน ไทยแท้ ฝ่ายแดง น้ำหนัก ๖๘ กิโล ฝ่ายน้ำเงินคือยอด พันธุ์ลูกทุ่ง น้ำหนัก ๗๑ กิโล ทั้งสองชกกันเป็นมวยคู่พิเศษคือเป็นมวยอาฆาต จะ ต่อสู้กันแบบมวยไทยมีกำหนด ๕ ยก และไม่มีการเสมอ ถ้าเนื้อเคเข้ากันไม่ได้กรรมการจะชี้ขาดให้ฝ่ายที่ทำ เต็มได้เหนือกว่าเป็นฝ่ายชนะ อนึ่ง นักมวยทั้งสองต่างมีจิตศรัทธาสละเงินรายได้ จากรางวัลการชกให้แก่ โรงพยาบาลกลางทั้งหมด สนามมวยขออนุโมทนาในการกุศลของนักมวยทั้งสองนี้”

เสียงตบมือดังราวกับเวที่จะถล่มทลาย คนดูใจเต้นระทึกไปตามกัน ทันใดนั่นเอง ประชาชนชั้นบนก็ แดกตื่นวิ่งพล่าน พรรคพวกของเสี้ยหงวนกับพรรคพวกของนายยอดเกิดปะทะกันแล้ว ชกต่อยกันซุลมุน บรรดา ตำรวจ ทั้งในฟอรัม และนอกฟอรัม ต่างนั่งอมยิ้มเหมือนเช่นเคย เพราะถ้าลูกไปจับกุมก็ไม่มีที่หนึ่ง และถ้านำตัว คู่พิพาทไปโรงพักก็จะอดคุมมวย ความสำคัญในการคุมมวยมีมากกว่ามิโยที่ใครจะชกกันให้หน้าตาแตกก็ช่าง

แต่ว่า .... มันไม่ใช่เพียงแต่ชกกันหรือเตะปากกันพอหอมปากหอมคอเท่านั้น เสียงปืนพกดังขึ้น ๓ - ๔ นัด มือมืดได้ใช้ปืนตัดสินกรณีพิพาท ความโกลนโกลนหม่นเกิดขึ้นทั่วสนามมวยแล้ว คนดูที่มีตาบหรือกระดาดข หนึ่งสี่พิมพ์มาต่างเตรียมต่อสู้ป้องกันตัว บางคนก็มีมือพกดสนับมือหลาวทองเหลืออง

ในที่สุดปรากฏว่าเสียงปืนนั้นคือเสียงประทัด คนดูชกกันเหนื่อยเข้าก็เลิกกันไปเอง แต่คงมีตีบกันบ้าง ถองกันบ้างประปรายเพราะเบียดเสียดแย่งที่กัน

เสียงระฆังดังกังวาลขึ้นแล้ว

“แก๊ง”

นักมวยทั้ง ๒ ต่างลุกขึ้นจากผ้าเนื้อสะเต๊ะหลุดตัวนั่งหมอบกราบไหว้ครู เสียงปี่และกลองดังวิเวก ว่างเวงเร้าใจคนดูและคู่ต่อสู้ให้ฮึกเหิม อาเสี้ยไหว้ครูอย่างกระฉับกระเฉง ไร่ไปตามมุมต่าง ๆ ทั้ง ๔ มุม แล้วก็ ไร่ย์ไร่อยู่กลางเวทีถอยหน้าถอยหลัง ส่วนนายยอดไร่เป็นพิธีเล็กน้อย ยืนฟังเชือกมองดูเสี้ยหงวนอย่างปลง อนิจจัง

เกือบ ๕ นาทีที่นักมวยฝ่ายแดงยังไร่อยู่เช่นนั้น พักพะเย็ดให้พวกหนังสือพิมพ์ถ่ายภาพเขา กรรมการห้ามมวยถอนหายใจเอืออใหญ่ เดินเข้ามายกมือตบหลังกิมหงวน

“คุณ - พอทีซีครับ นานแล้ว”

กิมหงวนหยุดรำและหายใจอย่างเหนื่อยหอบ

“แหม – เหนื่อย”

กรรมการห้ามมวยหัวเราะหึ ๆ เรียกคู่ต่อสู้มายืนกลางเวทีและให้จับมือกัน แต่กิมหงวนไม่ยอมจับ

“ผมกับนายยอดเป็นมวยอาฆาต อย่าให้จับมือกันเลยครับ จับมือแล้วผมสงสารเขานี้ก็ไม่ง”

กรรมการนิ่งคิด

“เอา – ไม่จับก็ไม่จับ คุณ ๒ คนจะต้องต่อสู้กันในกรอบกติกาของมวยของเรา และขอให้ต่อสู้กัน
อย่างถูกผู้ชายนักกีฬา”

กิมหงวนพยักหน้า

“เอาน่า ไม่ต้องสอนผมหรือก ออยากชกเต็มทนแล้ว ผมจะได้ขึ้นอีก ๆ เสียให้เสร็จเรื่อง จะได้รับกลับบ้าน
เย็นนี้ผมเชิญคุณไปรับประทานอาหารฉลองชัยชนะของผมด้วยนะครับ”

กรรมการห้ามมวยอดหัวเราะไม่ได้

“ครับ ขอขอบคุณมาก”

นักมวยทั้งสองต่างกลับไปยังมุมของตน เสียงระฆังยกแรกดังกังวาลขึ้น ปี่เป่าเพลงเซดจิ่งทันที ทำให้
คนดูโห่ร้องกันลั่น ตบมือกระทืบเท้าตะโกนหนุนเสียงหงวนแทบทั้งหมด

เสียงหงวนปราดเข้าเตะยอดทันที เท้าขวาของเขาข้ามศีรษะยอดดั่งวีด แต่ยอดใจเย็นเหมือนน้ำแข็ง
เขาสืบเท้าก้าวเข้ามาหาคู่ต่อสู้ แล้วเตะด้วยเท้าซ้ายถูกใต้หัวเข่าขวา เสียงหงวนดังขาด อาเสี่ยเสียหลักล้มลงกับ
กระแทกพื้นทันที ทำตาเขียวกับคู่ต่อสู้

“อ้ายท่า เล่นบานพับกูเข้าให้แล้วไหมละ”

แต่ก่อนที่กรรมการจะนับ กิมหงวนก็ลุกขึ้นคราวนี้การ์ดแน่นระวางตัวแจ เดินเข้าไปหาคู่ต่อสู้ แล้ว
ปราดเข้าชกซ้ายขวาติด ๆ กันหลายครั้ง ยอดป้องกันได้หลบฉากสวิงขวาถูกกำนคอ กิมหงวนดั่งคู่หมื่นกับ
พาดด้วยสากตำข้าว อาเสี่ยล้มลงมือยันพื้นกระดานสับตหน้าเรา ๆ

คุณหญิงวาดลุกขึ้นจากที่นั่งวิ่งมาเกาะขอบเวที

“พ่อหงวน ลูกขึ้นซี สู้มัน...อย่างที่ว่าตะโกนบอกยังไงเล่า เหยียบชายพกทองกระบานเลย”

กิมหงวนหันมายิ้มกับคุณหญิงวาด เขาแลเห็นคุณหญิงมีใบหน้าถึง ๔ หน้า

“มันนุ่งกางเกงไม่มีชายพกครับ ผมมองดูแล้วไม่เห็น”

คุณหญิงวาดโบกมือให้อาเสี่ยลุกขึ้น

“เร็ว-ลุกขึ้นซี นับถึง ๕ แล้ว” แล้วท่านก็มองดูกรรมการห้ามมวย “คุณขา นับช้า ๆ ซีคะ แหม – นับ
ชะเรียวก็เขียว”

อาเสี่ยเกาะเชือกลุกขึ้นเมื่อกรรมการนับ ๗ เขาปราดเข้าตลบอบนคู่ต่อสู้อย่างบ้าเลือด คราวนี้ยอดถูก
หมัดตรงขวาของกิมหงวนอย่างถนัดใจ เนื่องจากเขาประมาทกิมหงวนเกินไป น้ำหนักหมัดของอาเสี่ยไม่เบาหนัก
ยังผลให้นายยอดเซไปติดเชือกล้มลงนั่งพับเพียบ

กองเชียร์ของฝ่ายแดงแหกปากโห่ร้องลั่น เสียงเถิดเทิง ล่อโก้ กลองสังข์โตดังขึ้นทันที ทำให้คนดูออก
รสองอกชาติขึ้นอีก เป็นมวยคู่พิเศษที่ตื่นเต้นและสนุกที่สุดในรอบปีนี้

ฝ่ายที่ต่อข้างยอดหน้าถอดสีไปตามกัน ยอดรีบขึ้นมาโดยไม่ยอมให้กรรมการนับ ต่ายฝ่ายต่างจดมวย เข้าหากัน กิมหงวนเตะขาพับยอดด้วยเท้าซ้ายดังเพียะ แต่ยอดยืนเฉย อาเสี้ยเตะซ้ำอีก แล้วเขาก็ล่าถอยเมื่อคู่ ต่อสู้บุกเข้ามา ต่างกอดปล้ำกัน กิมหงวนมองลงไปข้างล่างแลเห็นทองใบนั่งดูอยู่ทางด้านใต้ที่ร้องตะโกนถาม

“พี่ใบ บานพับนะมันอยู่ตรงไหน อ้ายหานี้มันไม่มีบานพับกระมัง เตะเต็มแรงไม่เห็นมันเป็นอะไร”

ทองใบเอาใจช่วยกิมหงวนอยู่แล้ว นายช่างต้นซี้มือลงที่ได้เข้าขวาของเขาแล้วร้องตะโกนบอก

“ตรงนี้ ระวังศอกและอย่าก้มหน้าต่ำจะโดนเขา”

ขาดคำทองใบ เข้าขวาของยอดก็กระแทกถูกลิ้นปี่กิมหงวนอย่างถนัดใจ อาเสี้ยร้องไห้อีก หน้านิ้วคิ้ว ขมวด ล้มลงนอนบิดตัวไปมา กรรมการเริ่มต้นนับซี้มือให้ฝ่ายน้ำเงินไปยืนมุมเวที

“หนึ่ง – สอง --- สามสี่”

พอนับ ๘ กิมหงวนก็ลุกขึ้นอย่างงง ๆ ยอดกระโดดเข้าตีเขาลอย อาเสี้ยตกใจยกแขนขึ้นกันไว้ พร้อมกับ ยิงศอกหน้าเต็มแรง

“เพียะ”

น้ำเงินผงะหงายเลือดไหลหลัก ประชาชนโห่ร้องขึ้นอีก เสียงกลองเสียงล่อก็ดังแสบแก้วหู ฝ่ายน้ำเงิน ล่าถอยไม่เป็นกระบวน กิมหงวนไล่ติดตามไม่ลดละกรรมการห้ามมวยรีบเข้าแยกคู่ต่อสู้ ตรวจดูบาดแผลที่ ใบหน้าของยอด

“ไม่เป็นไรครับครุ ผมชกได้” ยอดพูดโดยเร็ว

กรรมการร่างใหญ่พิจารณาดูบาดแผลที่โหนกแก้มข้างซ้ายของยอด เมื่อเห็นว่าไม่มีอันตรายก็บอกให้ ชกกันต่อไป

คราวนี้ยอดระมัดระวังตัวขึ้นมาก เขาใช้หมัดแย้ปรบกวอนอาเสี้ยให้โมโห และเมื่อได้โอกาสก็เตะขาพับ ข้างขวาอาเสี้ยเต็มแรง

“เพียะ”

กิมหงวนล้มลงอีก สูดปากเบา ๆ แล้วแยกเขี้ยว

“อ้ายเปรต เตะถูกบานพับทุกที ไม่ไหวครับครุขอพักเถอะครับ”

กรรมการห้ามมวยไม่ฟังเสียง ยกมือขึ้นนับตามหน้าที่ อาเสี้ยผืนใจลุกขึ้นพอดีระฆังตีหมดยก

นิกรกับ ดร. ดีเรกกระโจนพรวดขึ้นมาบนเวที วิ่งขึ้นมาประคองอาเสี้ยกลับไปมุมแดง ช่วยกันให้น้ำ ประคบประหงม นักมวยชั้นเยี่ยมหลายคนพากันมาเกาะขอบเวทีทางมุมแดง มีถวัลย์ วงศ์เทเวศร์ ทองใบ ยนตรกิจ ประเสริฐ สส. เพิก สิงห์พัลลภ และสมาน ดิลกวิลาศ ต่างช่วยกันแนะนำเสียหงวน เพราะทุกคน รู้จักคุ้นเคยกับอาเสี้ยเป็นอย่างดี

“ระวังบานพับหน่อยเสี่ย” ทองใบร้องบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

อาเสี้ยก้มลงมองดู

“ระวังไม่ไหว พี่ใบ อ้ายหอกนั่นทำไมมันไม่มีบานพับละ”

พวกนักมวยหัวเราะลั่น

“ชกท้องบ้าง อาเสี้ย” ถวัลย์บอก “เวลาเข้าคูลูกมันเปิดท้องเสมอ”

ประเสริฐพูดเสริมขึ้น

“ตั้งศอกไว้ เสี่ยหงวน ศอกซ้ายตั้งไว้คอยพุ่งเข้าไป

กิมหงวนรับฟังทุก ๆ คนที่ช่วยแนะนำเขา นิกร กับ ดร. ดิเรกต่างนวดฟันแต่แล้วกิมหงวนก็หัวเราะก๊าก
“เฮ้ย – อย่างนวดบั้นเอว จั๊กกระจั๊”

การพักให้น้ำ ๒ นาที กิมหงวนรู้สึกว่ามีแรงเร็วเหลือเกิน เสียงระฆังยกที่ ๒ ดังกังวาลขึ้นอีกแล้ว
นักมวยทั้ง ๒ ฝ่ายต่างลุกขึ้นปรายตาเข้าหากัน กิมหงวนยกศอกขึ้นตั้ง ขยับหลอกหล่อ แล้วเตะด้วยเท้าขวาเต็ม
เหนี่ยว ถูกก้านคอนายยอดเต็มรัก

“เพี้ยะ”

ยอดยืนงเหมือนไก่ตาแตก อาเสี้ยปล่อยหมัดตรงขวาออกไปถูกปากครึ่งจุมครึ่ง นักมวยผู้มีสมญา
ว่าหมัดดินระเบิดเขตลาไปติดเชือก สمانป้องปากตะโกนลั่น

“เขาลอย เฮีย”

กิมหงวนวิ่งเข้าไปหาคู่ต่อสู้กระโดดดีเขาลอยเต็มแรง แต่ยอดหลบทันอาเสี้ยลอยข้ามเชือกหล่นโครม
ลงไปยังหมู่ชาวต่างประเทศ คนดูให้ร้องหัวเราะกันลั่น กิมหงวนรีบลุกขึ้นบังเอิญมุดเข้าไปใต้กระโปรงหม่อมคน
หนึ่ง หม่อมก็เสียหลักหกล้มร้องวี้ดว้าย แต่อาเสี้ยไม่อาจจะสนใจกับใครได้เพราะกรรมการกำลังนับ เขารีบปีน
ขึ้นมานบเวทีอย่างรวดเร็ว มุดเชือกปรายตาตลุมบอนคู่ต่อสู้

ยอดเริ่มเป็นฝ่ายบุกแล้ว กิมหงวนถูกหมัดสุดขวาถึงกับล้มลงคุกเข่า และหลังจากนั้นอาเสี้ยก็ถ่าง
หมัดเร็วแรง น้ำเงินไล่ต้อนรอบ ๆ เวที แดงถอยพลางสู้พลาง และพยายามเข้ากดอคมแรงไว้ หมัดสุดของ
ยอดทำให้กิมหงวนแทบจะหมดความรู้สึก

และจนจะหมดยก ๒ อาเสี้ยก็ถูกหมัดซ้ายเข้าให้อีกทีหนึ่งอย่างถนัดใจล้มลงนอนไถ่ไถ่ทำตาปริบ
ๆ พอตีระฆังตีหมดยก

ดร. ดิเรกกับนิกรต้องช่วยกันลากกิมหงวนถูถูถูกักกลับมายังมุมแดง อาเสี้ยนั่งฟังเชือกเท้าทางมือกาง
หายใจเร็วแสดงความเหน็ดเหนื่อย

“หงวน – หงวนไว้ย” นิกรเรียกเสียงเครือ “โธ่ – ตายท่าแล้วก็ไม่รู้”

“ยัง” อาเสี้ยหลับตาพูด “โอย – เหนื่อยเหลือเกินไว้ย ใจจะขาดอยู่แล้ว กันแน่ อยากรู้เสียยก ๓ นี้
คงถูกน็อค กำลังกันสู้เขาไม่ได้”

ดร. ดิเรกยกมือตบตีระฆังกิมหงวน

“เนียบเวอร์โมนี นั่งเฉย ๆ กันจะทำให้แก่เป็นคนแข็งแรงที่สุดในโลก” พูดจบ ดร. ดิเรกก็ล้วงกระเป๋า
กางเกงหยิบกล่องกระดาษกล่องหนึ่งออกมาเปิดออกและหยิบท่อผ้าสีขาวออกมาแก้ มีหลอดฉีดยาที่หนึ่งแล้ว ๑
หลอด และยาฉีดยาอีก ๑ หลอด

ด้วยความรวดเร็วแคล่วคล่องว่องไว นายแพทย์หนุ่มจัดแจงบรรจุยาฉีดยาเข้าหลอดทันที และโดยไม่มี
ใครสังเกตเห็น ดร. ดิเรกได้ฉีดยาเข้าไปในร่างของกิมหงวนที่โค่นแขนซ้าย ดิเรกรีบเก็บเข็มฉีดยาใส่กระเป๋าทันที

“ยาอะไรวะ หมอ” กิมหงวนถาม

“ยามหากำลัง แกรนด์กอลิลาโฮนิโอซาน ประเดี๋ยวเถอะภายในนาทีนี้ สุครีพก็สู้แก่ไม่ได้ แต่แก่
จะต้องมีมนุษยธรรม อย่าทารุณกับคู่ต่อสู้แบบทารุณ”

กิมหงวนสดชื่นขึ้นทันที เขาลุกขึ้นตั้งเชือกเล่น พวกกรรมการต่างให้ร้องให้เขา อำนาจยาฉีดยาพิเศษ
ประสิทธิผลแล้ว อาเสี้ยสดชื่นคึกคักเข้มแข็งขึ้นอย่างน่าประหลาด เขานึกชมเชยความสามารถของ ดร. ดิเรก
เพื่อนเกลอของเขา

เสียงระฆังยกที่ ๓ ดังกังวาพขึ้นแล้ว

นักมวยทั้งสองเดินเข้ามาหากัน และเริ่มต่อสู้กันต่อไป ยอดเตะเท้าขวาเต็มเหนี่ยว ถูกขาตะไกรซ่าย เสียงหวนดังถนัด แต่อานาจยาฉีดไม่ได้ทำให้กิมหงวนเจ็บปวดรวดร้าวอะไรเลย ยอดบุกเข้ามาชกซ้ายขวา กิมหงวนสกัดด้วยหมัดซ้ายเพียงเบา ๆ แต่มันแรงไม่ผิดอะไรกับข้างดิบ นายยอดงอซึก็ถ่วงลงไปนั่งคุกเข่าเกาะ เชือกขมวดคิ้วหน้า

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หน้าเสียร้องตะโกนลั่น

“ลูกขึ้นไว้ย ยอดลูกขึ้นซี น็อคอ้ายหงวนให้ได้”

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเดียวกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ

“อ้าว ทำไมหนุอย่างนี้ล่ะคะ ประเดี๋ยวได้ซิบหายกันเท่านั้นเอง”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ พุดออกมาอย่างหัวเสีย

“ก็ผมต่อเจ้ายอดไว้ตั้ง ๓ เอา ๑ เล่นกันเป็นหมื่น ๆ ผมก็ต้องหนุนักมวยข้างผมนะซีครับ”

เจ้าสัวกิมไซยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

“อี อี หวางเลี้ยว เก้าหมื่นบาทเองเงย ของพั้งนี้มันถูถูกังไม่ละลาย หลางชายผมมันก็มีสิบนิ้วมวง กังแอะ แะะ กีบ กีบ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เหงื่อแตก หันมาทำตาเขียว

“อย่ากะเข้าน่าเจ้าสัว เดี่ยวจะโดนเตะ”

เจ้าสัวกิมไซว่าเสียงอหายน

“อี อี นี่มันชุนนามมวย ไม่ใช่สุภาผู้แพง เอะอะจะละลายพุกว่าปูเหลียวโดงเตะ เจ้าคุณมั่งต้องทำใจให้สูง หนอย อย่าทำเป็นเด็กเคาบอย เตะกังมังกุยฮะ ไม่ใช่ผู้ดี”

“ก็อย่ายั่วอ้วซี”

“ทั้งนี้ไต่ยั่วไม่ละลาย สิงห์โตอยู่ในกรงอ้วยงเอาไม่แยงเล่งละลาย”

“ก็นี่สิงห์โตมันอยู่อยู่นอกกรง”

“อี – อี สิงห์โตหัวล้างมีที่ไหน”

นักมวยทั้งสองกำลังพันตุ๊กกันอย่างดุเดือด กิมหงวนปล่อยให้ยอดชกและเตะเขาหลายต่อหลายครั้ง แล้วอาเสี้ยก็ลั่นหมัดตรงขวาเต็มเหนี่ยวถูกปลายคางยอดอย่างถนัด

ร่างของยอดกระเด็นหัวโหนงหลังตั้ง มันหนักแน่นยิ่งกว่าหมัดของอุสมานหรือของสมเดช อดีตแหม่เปี่ยนเสื่อสามารต ๓ ตัวนอนแผ่หลาเหยียดยาว ข้างมุมน้ำเงินของเขา

กรรมการนับหนึ่งถึงสิบ แล้วเดินเข้ามาจับมือขวาของอาเสี้ยชูขึ้น เสียงตบมือให้ร้องดังราวกับเวทีจะ ถล่ม พวกนักการพนันที่ต่อข้างนายยอดหน้าตาหม่นหมอง ควักกระเป๋าจ่ายทรัพย์สินให้กลุ่มไปหมด

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เป็นลมไปแล้ว ร่างอันอ่อนเตี้ยหล่นพลัดลงมาจากเก้าอี้เหล็กหน้าเวที ประโพงหวีด ร้องสุดเสียง คำว่าแขนประภาจุดลูกขึ้นเข้ามาช่วยประคองเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เจ้าคุณวิจิตร ๆ ตะโกนเรียก ดร. ดิเรกเสี้ยงลั่น

“ไว้ย หมอไว้ย พอตากเป็นลมไปแล้ว”

เจ้าสัวกิมไซหน้าซีดเผือด ทรวดตัวนึ่งยอง ๆ ยกมือเขย่าแขนเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ

“อาเจ้าคุณ เจ้าคุณคับ เก้าหมื่นบาทผมไม่เอาด้วยยกให้ เรามังเพื่อนกันไม่ขายคนที่ไหน ฮี ฮี ฟุ้ง
ซึ้งน้อ ผมไม่เอาเงินเลี้ยง”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ลืมตาโพล่ง

“ยกให้อ้วจริง ๆ รึ”

“ฮือ ยกให้ ม่ายต้องเป็นทุกคนอ ปุเหลือวซ็อกตายท่า ลูกซึ้งเหอะ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ หายเป็นลมแล้ว ประโศกกับประภาประคองท่านลุกขึ้นยืน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง
กิมหงวนก็เดินนำหน้าพาคณะพรรคพวกของเขาตรงเข้ามาหา

แม่งามทั้ง ๔ และท่านผู้ใหญ่ตึกดีใจไปตามกัน ประชาชนคนดูจ้องมองดูกิมหงวนอย่างชื่นชม นवल
ลอบลุกขึ้นโหมเข้ากอดเสียหงวนด้วยความดีใจ

“เฮียขา ทำไม่ถึงเก่งอย่างนี้ นवलได้เงิน ๓,๐๐๐ บาทแน่ะคะ พนันกับท่านขุนประมวด ๕ ไว้คะ
ท่านขุนต่อนายยอด ๔ เอา ๑ นवलก็เลยรองไว้ พันบาท แหม – ดีใจจังเลย”

กิมหงวนหัวเราะ มองดูคู่ต่อสู้ของเขาซึ่งเจ้าหน้าที่ของสนามมวยกำลังหามไปให้นายแพทย์แก้ไข

“พูดแล้วจะว่าคุย มวยอย่างนายยอดมันอ่อนนัก นี่เฮียยังไม่ทันปล่อยลวดลายนะ ชกเบา ๆ เท่านั้น
มองเพ่งเลย”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“สอนให้ก็ไม่จำ บอกให้เหยียบชายพกทองกระบานมัน”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“ปู่ไฉ่ เพราะผมมัวมองหาชายพกมันนะซีครับ ถึงได้ถูกมันชกลงไปจูบเวที่ตั้งหลายหน ลูกไม้ของคุณ
อาเก่าไปครับ ตั้งแต่ครั้งอยุธยาสมัยนายขนมดัมไปชกในเมืองพม่า”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน การแข่งขันชกมวยคู่นี้ ๕ เริ่มต้นแล้ว แต่ประชาชน
ประมาณค่อนสนามไม่สนใจพากันลุกขึ้นกลับบ้าน และรีบออกไปดูขบวนแห่ของอาเสี้ยกิมหงวน

มันเป็นชัยชนะที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในชีวิตกิมหงวน เขาสามารถโค่นนักมวยเสือสามารถได้อย่างไม่น่าเชื่อ
กิมหงวน พาคณะพรรคของเขาเบียดเสียดเหยียดคยัคคนดูกลับไปยังห้องพัก

ในราว ๑๔.๐๐ น. เศษ ขณะที่มวยคู่สุดท้ายคือคู่นี้ ๖ กำลังชกกัน ขบวนแห่ของกิมหงวนก็เริ่ม
เคลื่อนขบวนจากหน้าสนามมวยไปทางสะพานมัฆวาฬ ๕ อาเสี้ยได้รับเงินรางวัล ๑,๕๐๐ บาท แต่เขามอบให้
คณะกรรมการช่วยส่งไปบำรุงโรงพยาบาลกลางในนามของเขา

เสียงแตรวง, เสียงกลองยาว เสียงกลองสิงห์โต และล่อโก้ดังกึกก้องไปทั่วถนนราชดำเนินนอก
ประชาชนยืนดูสองฟากทางแน่นขนัด กิมหงวนนั่งอยู่บนคอช้างแต่งกายในชุดที่ขึ้นชกมวย คณะพรรค ๔
สหายนั่งรถยนต์ร่วมมาในขบวนแห่ ทุกคนครึกครื้นรื่นเริงดีใจไปตามกัน

แต่ ... ประวัติศาสตร์แห่งกีฬามวยไทยได้บรรเทากลับไปแล้วว่า ยอด พันธุ์ลูกทุ่ง ได้ใช้ปืนพกยิงตัวตาย
ภายในห้องพักนักมวย หลังจากที่เขาปราบชัยเสียหงวนเพียง ๑๐ นาที ความอับอายขายหน้าทำให้ยอดคิดสั้น
ตัดสินใจพิพากษาตัวเองด้วยปืนพก